

Σχόλιο για τη Δολοφονία Κατσιφά από την Αλβανική Αστυνομία

Αντώνης Μπρούμας

(α) Οι κρατικές δολοφονίες δεν δικαιολογούνται ακόμη κι αν τελούνται σε φασίστες. Η δολοφονία του Κατσιφά από την Αλβανική αστυνομία εντάσσεται σε αυτό το πλαίσιο και γι' αυτόν τον λόγο πρέπει να διερευνηθεί και να αποδοθούν ευθύνες, αν υπάρχουν. Σε κάθε περίπτωση, οι ειδικές δυνάμεις της Αλβανικής αστυνομίας δολοφονούν διαχρονικά όποιους ενόπλως επιτίθενται εναντίον τους ανεξάρτητα από εθνικότητα. Η συγκεκριμένη δολοφονία εντάχθηκε στη γνωστή ρουτίνα. Αν υπήρχε πολιτικό πλάνο, θα υπήρχε εντολή να αποφευχθεί για λόγους που και χαζοί μπορούν να αντιληφθούν.

(β) Η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία υφίσταται καταπίεση. Αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία είναι αναγνωρισμένη ως τέτοια, υπάρχουν ελληνικά σχολεία και ορθόδοξες εκκλησίες και στις εθνικές εορτές, όπως και στην 28η Οκτωβρίου του περιστατικού, υπήρχαν παντού ελληνικές σημαίες αλλά και εκπρόσωποι του ελληνικού κράτους. Στο dna του Αλβανικού κράτους, όπως και κάθε κράτους, βρίσκεται η καταπίεση κάθε τάσης φυγόκεντρης προς την εθνική κυριαρχία. Η δε άνοδος των εθνικισμών στη Βαλκανική, μεταξύ αυτών και του Αλβανικού, αυξάνει και σε οριζόντιο επίπεδο τις διενέξεις μεταξύ των Ελληνικών και Αλβανικών πληθυσμών, που συμβιώνουν στην περιοχή. Φυσικά, η καταπίεση, που ασκείται, είναι τέτοιου επιπέδου που δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση ένοπλη αντίσταση.

Και ερχόμαστε στο ζητούμενο. Μπορούμε να ισχυριζόμαστε τα παραπάνω για τους Αλβανούς μόνο αν αποδεχόμαστε τα ίδια και για εμάς.

Και εδώ έγκειται το πρόβλημα. Γιατί:

(α) Η Ελληνική αστυνομία ακολουθεί τις ίδιες πρακτικές εναντίον ενόπλων, που βάλλουν σε βάρος της. Αν ένας Αλβανός εθνικιστής, οπαδός της απόσχισης της Τσαμουριάς, επιτεθεί κατά Ελλήνων αστυνομικών με καλάζνικοφ με διόπτρα, ενώ προηγουμένως έχει υψώσει τη σημαία της τσαμουριάς σε κτίριο του χωριού, μάλλον θα καταλήξει στο νεκροτομείο. Οι ΕΔΕ, που θα γίνουν, θα είναι της πλάκας, ενώ τυχόν δικαστήρια πιθανότατα θα οδηγήσουν σε αθώωση.

(β) Η Μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης χαίρει σαφώς λιγότερων ελευθεριών από την Ελληνική, αν και τα πράγματα έχουν βελτιωθεί με τον χρόνο.

Ο εθνικιστής είναι το μοναδικό είδος ανθρώπου, που μισεί και καλεί σε βίαιες πράξεις για τα πρώτα (α)-(β), ενώ ταυτόχρονα επικροτεί τα δεύτερα (α)-(β). Δεν πρόκειται για αντιφατική συμπεριφορά. Ο εθνικισμός είναι η πηγή του προβλήματος, η αιτία των διενέξεων μεταξύ των εθνών. Και δυστυχώς εθνικιστές έχουμε πολλούς σε Ελλάδα και Αλβανία.

Να τους απομονώσουμε και να βοηθήσουμε τους Αλβανούς να απομονώσουν τις δικές τους εθνικιστικές πολιτικές.

Το Χρονικό της Δολοφονίας Φύσσα: Ολόκληρο το Βίντεο του Forensic Architecture

Παρακάτω δημοσιεύεται στα ελληνικά το πλήρες βίντεο της τεχνικής έκθεσης του ερευνητικού κέντρου **Forensic Architecture** για το χρονικό της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα.

Από το αποτέλεσμα της μελέτης προέκυψε το ακριβές χρονοδιάγραμμα της δολοφονίας και η σχετική θέση των εμπλεκόμενων προσώπων: του θύματος, των δραστών και της αστυνομίας.

Η Forensic Architecture είναι μία ανεξάρτητη ερευνητική ομάδα, η οποία χρησιμοποιεί εργαλεία της αρχιτεκτονικής για να εντοπίσει στον χώρο εγκλήματα. Χρησιμοποιώντας σύγχρονες τεχνολογίες επιτήρησης και εντοπισμού, χαρτογράφησης και ανάλυσης του χώρου **«αντιστρεφει» το βλέμμα και τη χρήση τους**, από εργαλεία κρατικής βίας σε αποδείξεις των κρατικών, πολιτικών, περιβαλλοντικών εγκλημάτων και παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι αποδείξεις αυτές παρουσιάζονται στη δημόσια σφαίρα σε πολιτικά και νομικά φόρα ενώ χρησιμοποιούνται συχνά από δικαστήρια, διεθνείς οργανισμούς και οργανώσεις υπεράσπισης ανθρ. Δικ/των.

Η Forensic Architecture και ο ιδρυτής της Eyal Weizman βρέθηκαν μεταξύ των ομιλητών της Βαβυλωνίας τον περασμένο Μάιο στο B-FEST 7, όπου και παρουσίασαν συγκεκριμένα ευρήματα και αποτελέσματα των ερευνών τους.

Το παρακάτω οπτικοακουστικό υλικό παρουσιάστηκε πριν από σχεδόν έναν μήνα κατά τη διάρκεια της δίκης της Χρυσής Αυγής. Προβλήθηκε δημόσια για πρώτη φορά την Παρασκευή 5 Οκτώβρη στον χώρο “Κρεμλίνο” στον Πειραιά.

[vimeo id="293615713"]

Δελτίο Τύπου του Forensic Architecture:

Το ερευνητικό κέντρο Forensic Architecture κλήθηκε από την οικογένεια του Παύλου Φύσσα και τους δικηγόρους πολιτικής αγωγής, να διενεργήσει τεχνική διερεύνηση του βιντεοληπτικού και ηχητικού υλικού που περιλαμβάνεται στην δικογραφία για την υπόθεση της δολοφονίας.

Η οικογένεια Φύσσα προσέγγισε το κέντρο τον Απρίλιο 2017 και η έρευνα ξεκίνησε τον Σεπτέμβριο 2017. Από το αποτέλεσμα της μελέτης προέκυψε μία λεπτομερής αναφορά των γεγονότων που οδήγησαν στην δολοφονία. Η μελέτη πήρε την μορφή βίντεο 43 λεπτών και συνοδευτικής αναφοράς 49 σελίδων.

Η ερευνητική ομάδα εξέτασε βίντεο από κοντινές κάμερες ασφαλείας, απομαγνητοφωνήσεις του εσωτερικού συστήματος επικοινωνίας της αστυνομίας και του ΕΚΑΒ, και καταθέσεις αυτόπτων μαρτύρων. Τα βίντεο συγχρονίστηκαν μεταξύ τους και τοποθετήθηκαν στον σωστό χρόνο μέσω της σύνδεσής του με τα ηχητικά αρχεία. Τα ηχητικά αρχεία συγχρονίστηκαν ακολουθώντας την ροή του διαλόγου και ταυτοποιώντας μακρινούς ήχους στο βάθος των κλήσεων.

Συμπεράσματα:

Από το αποτέλεσμα της μελέτης προέκυψε το ακριβές χρονοδιάγραμμα της δολοφονίας και η σχετική θέση των εμπλεκόμενων προσώπων: του θύματος, των δραστών και της αστυνομίας.

Από το συγχρονισμένο υλικό παρατηρήθηκαν τα εξής:

- Η άφιξη τεσσάρων αστυνομικών μοτοσυκλετών της ομάδας ΔΙ.ΑΣ. στις **23:58:11**. Σημειώνεται ότι περίπου τρία λεπτά αργότερα οι αστυνομικοί δήλωσαν στο εσωτερικό σύστημα επικοινωνίας τους ότι ήταν μόνο μία ομάδα (2 μοτοσυκλέτες/4 αστυνομικοί) παρούσα. Επίσης στις καταθέσεις τους δήλωσαν ότι έλαβαν την κλήση για να παρέμβουν μόνο στις **23:59**.
- Η άφιξη μίας πομπής αυτοκινήτων και μοτοσυκλετών με κατεύθυνση από την λεωφόρο Σαλαμίνας (που οδηγεί στα γραφεία της Χρυσής Αυγής Νίκαιας) προς την καφετέρια Κοράλλι (όπου ξεκίνησε η εμπλοκή) στις **23:59:08**. Το πρώτο εκ των αυτοκινήτων ταιριάζει στην περιγραφή του αυτοκινήτου του Γ. Ρουπακιά – ένα ασημί Nissan Almera.
- Στις **23:59:40** οι τέσσερις αστυνομικές μοτοσυκλέτες

ξαναεμφανίσθηκαν επί της οδού Τσαλδάρη – εκτιμάται ότι έκαναν τον κύκλο του οικοδομικού τετραγώνου (γεγονός που δεν μεταβίβασαν στο κέντρο τους ούτε ανέφεραν στις καταθέσεις τους).

- Στις **00:01:49** φάνηκαν άτομα να τρέχουν επί της οδού Τσαλδάρη και να στρίβουν ανατολικά στην οδό Ξάνθου.
- Παρατηρήθηκε επίσης η άφιξη ενός αυτοκινήτου ασημί Nissan Almera, ο οδηγός τους οποίου, εκτιμάται ότι ήταν ο Γ. Ρουπακιάς, ο οποίος εξήλθε κοίταξε προς το σημείο του εγκλήματος και ύστερα ξαναμπήκε στο αυτοκίνητο, έκανε οπισθογωνία και εισήλθε στην οδό Τσαλδάρη ενάντια στο ρεύμα της κυκλοφορίας (**00:02:10-00:03:00**).
- Η δολοφονία υπολογίζεται ότι έλαβε χώρα μεταξύ των **00:03:23 και 00:04:06**.
- Εντός του χρονικού πλαισίου της δολοφονίας, στις **00:03:35**, ένας εκ των αστυνομικών διαβίβασε στο κέντρο επιχειρήσεων της ΔΙ.ΑΣ. ότι 'προσπαθούν να χωρίσουν τα άτομα'.
- Στις **00:05:20**, οι αστυνομικοί διαβίβασαν στο Κέντρο επιχειρήσεων της ΔΙ.ΑΣ. ότι ο Πάυλος Φύσσας είχε τραυματιστεί.

Η μελέτη επιβεβαίωσε την οργανωμένη φύση της επίθεσης αλλά και έθεσε νέα ερωτήματα σχετικά με τον ρόλο των αστυνομικών στην υπόθεση και την αποτυχία τους να αποτρέψουν τη δολοφονία του Πάυλου Φύσσα.

Λονδίνο, 18 Σεπτεμβρίου 2018

Interview with Antifascist

Fans of Lazio

Questions: Yavor Tarinski

[Η συνέντευξη στα ελληνικά ΕΔΩ]

When most people hear about SS Lazio they immediately think of neo-nazis and fascists. But then there is your group -Laziale e Antifascista (LAF). Tell us few words about your group and its activity?

The group was born to destroy the stereotype that all Lazio supporters are fascists. This stereotype is a powerful propaganda tool for Roman neo-fascist groups to indoctrinate younger boys with racist and fascist ideals. They use the curve of Lazio to promote their values, to do political proselytism and business. The values of S.S. Lazio, those demonstrated with facts in history, are the opposite. For a few hundred fascists, especially thanks to the mainstream media, there have been constructed this stereotype that discredits Lazio and continues to feed the ranks of fascists, not just at the stadium, but in society.

All activities we do are meant to destroy this stereotype, to make it clear that Laziale does not mean fascist in Rome, in Italy and around the world. The number of LAF membership, in various capacities and independently, is constantly increasing. In Italy there are a hundred, mostly in Rome but also scattered throughout the country, and another hundred around the world.

Posters of LAF in support of foreign Lazio players. On the left & middle: Ogenyi Onazi (Nigeria) / On the right: Miroslav Klose (Germany)

The club has been heavily stigmatized by far-right imagery. But was that always the case?

It is so since 1987 with the advent of the Irriducibili who have conquered the curve with the help of criminal organizations. Before them, Lazio's supporters were apolitical; there were right-wing groups, left-wing groups, mixed groups.

Lazio was founded upon egalitarian, solidarity and social values; if you studied the history of Lazio would understand that it is the opposite of a vision for a fascist life. Lazio was created in 1900 by nine Roman boys who decided to found a society of equals. This was decades before the birth of fascism. Now the misinformation makes people around the world believe that Lazio was the team of fascism when in reality Lazio was the only Roman team to oppose the attempts of the Fascist regime in 1927 to fuse all local teams into AS Roma. During World War II Jews and partisans have been hosted and hidden in the club's structures. The colors chosen were those of Greece to symbolize and honor the Olympic Spirit: sports practice as a means of unifying of peoples. They chose the

eagle as a coat of arms because it is a Roman symbol.

The largest fan group in the history of Lazio was the Eagles Supporters. They were a “mixed”, apolitical group. They dissolved when the Roman fascist parties and the criminal organizations decided to support the Irreducible to conquer the curve.

In the 70s in Rome there were the so called “Years of Lead” – a period of social and political turmoil in Italy that lasted from the late 1960s until the early 1980s, marked by a wave of both left-wing and right-wing political violence. In Stadio Olimpico there were fascist groups like the Viking, but also communist groups like Tupamaros and Commandos Aquile S.Basilio Talenti (C.A.S.T.). C.A.S.T., from the Roman districts San Basilio and Talenti, was actually the first group in Curva Nord. Others, like the anarchist Gruppo Rock existed until the early 90s. However no one had hegemony except of the Eagles who gathered many groups together.

Eagles Supporters

How is your group being accepted inside and outside the stadium?

People's feedback has been very positive, filled with enthusiasm. We have the support of many fans from Italy to South America who understand the value of the work we are doing. Anyone who believes in a world free from prejudice and discrimination should support us beyond the football faith.

Are there other antifascist and/or non-racist groups related to Lazio today?

Inside the stadium there is not a unitary group but many groups scattered in various sectors that to date do not expose their own banners. But in the city of Rome there are thousands of anti-fascist Laziali, and our goal is to help them unite and get organized.

Gruppo Rock was one of the anti-authoritarian subgroups of the Eagles Supporters

Do you have relations with antifascist supporters of other

teams from Italy and abroad?

We are not being an ultras group so we do not have “official” friendships with ultras groups, but we have many ultras friends from various teams. In Italy we have comrades from Genoa, Perugia, Juve, Empoli and Cosenza; in Europe there are St Pauli, Celtic and Marseille; while around the world we have friendships with Palmeiras, Gremio, Corinthians, CD FAS – Hinchada Del Rojo.

Recently the dominant far-right supporter groups of Lazio demanded women to stay away from the ‘sacred space’ of Curva Nord. Were there reactions against this sexist attitude?

They issued a sexist leaflet that asked to not bring women to the first 10 rows (supposedly reserved for the hardcore ultras), not in the whole Curva. The best answer was given by the thousands of women that support Lazio who, with their protests, forced the group to apologize.

Is your group or individual members collaborating with any political organizations and social movements?

We are more involved with social movements than with political parties. In Rome there are many antagonistic realities, and our initiative being a movement with autonomous and independent cells is present in many of them. There is no single thought in the LAF, nor a political ideology. There are anarchists, communists, socialists, liberals: each active in their own private life, people united by anti-fascism and passion for Lazio.

Photo of the left-wing Commandos Aquile S. Basilio Talenti (C.A.S.T.)

Can you give us a brief overview of the far-right influence in Italian football today?

The situation is alarming. Since the 70s the Italian neo-fascist parties have focused their recruitment efforts on the football stadiums. It is a political strategy that has been going on for the last 40 years. They indoctrinate young people who go to the stadium only to support their team with party-line, racist, intolerant values. Boys who do not have adequate cultural bases to defend themselves are being attracted by these values. In Italy today the ultras world has been almost totally hegemonized. Nowadays the fascists are more organized, because they are financed by neo-fascist parties that do business with organized crime.

What do you think is the potential of football for social change? Why there is such struggle for control over stadiums by both the left and the right?

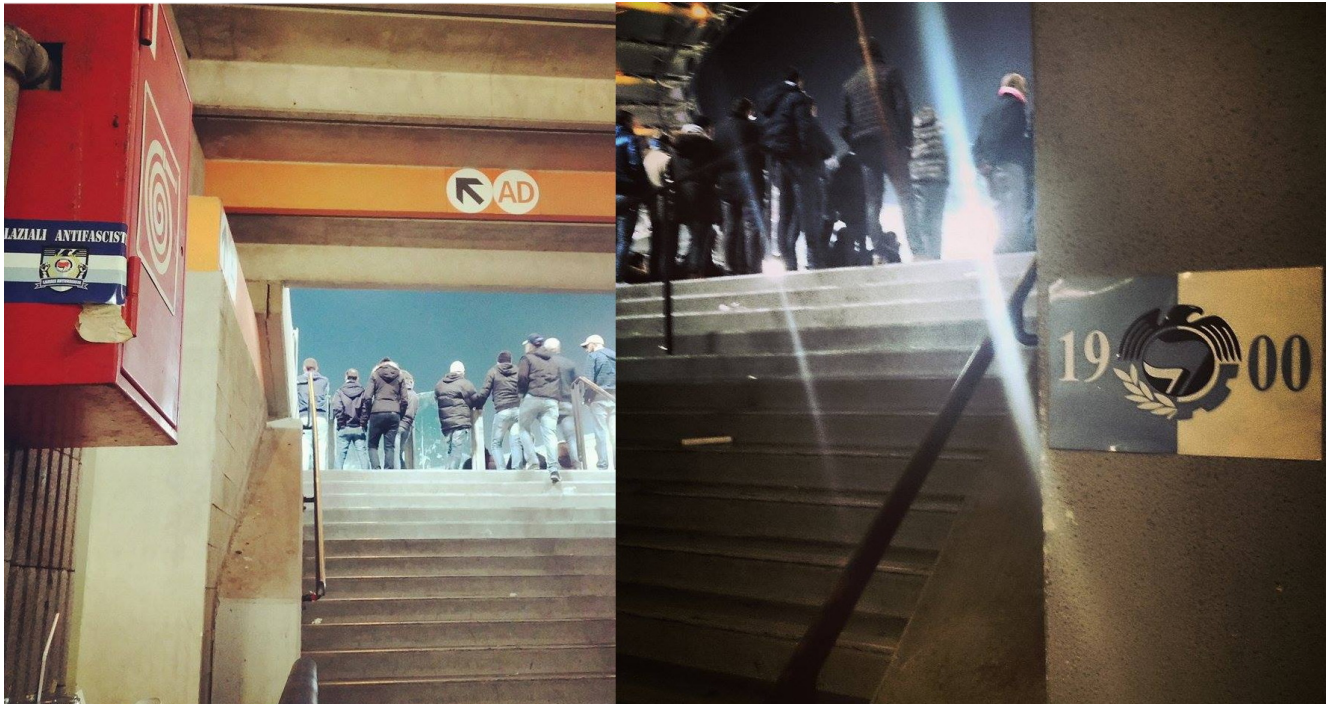
It can improve things, but unfortunately can also make them worse. The stadiums convey values. Nowadays we see a nationalist drift in the curves of many European countries. For years, fascist and neo-Nazi parties and movements have been striving to occupy these spaces, throwing up their propaganda and making political proselytism. They try to change the values that sport should seek – brotherhood, equality and respect are replaced with intolerance and nationalism– in order the youth to internalize their neo-fascist, racist, homophobic positions.

Concluding words?

The situation is so hard that we have to do what we do!

Flag of the far-right Irriducibili taken by LAF

LAF stickers inside Curva Nord

LAF scarves and t-shirts

Αντιφασίστες Οπαδούς της Λάτσιο

Ερωτήσεις: Yavor Tarinski

Μετάφραση: Κωνσταντίνος Μερσινιάς, Επιμέλεια: Ιωάννα Μαραβελίδη

[The interview in English [HERE](#)]

Όταν οι περισσότεροι άνθρωποι ακούνε για τη ΣΣ Λάτσιο φέρνουν κατευθείαν στο νου τους νεοναζί και φασίστες. Πλέον, όμως, υπάρχει η δική σας πρωτοβουλία -η *Laziale e Antifascista* (LAF). Πείτε μας λίγα λόγια για την ομάδα σας και τη δραστηριότητά της.

Η LAF δημιουργήθηκε με στόχο να καταρρίψει το στερεότυπο σύμφωνα με το οποίο όλοι οι υποστηρικτές της Λάτσιο δεν είναι παρά φασίστες. Αυτό το στερεότυπο αποτελεί ένα ισχυρό εργαλείο προπαγάνδας για τις νεοφασιστικές οργανώσεις της Ρώμης, το οποίο και χρησιμοποιούν ώστε να κάνουν ρατσιστική και φασιστική κατήχηση στους νεότερους. Χρησιμοποιούν την κερκίδα των οργανωμένων οπαδών της Λάτσιο για να προπαγανδίσουν τις αξίες τους, να κάνουν πολιτικό προσηλυτισμό και διάφορες άλλες 'δουλειές'. Οι αξίες της Λάτσιο, όμως, αυτές που εδραιώθηκαν μέσα από ιστορικά γεγονότα, είναι αντίθετες προς τις δικές τους. Εξαιτίας μερικών εκατοντάδων φασιστών και ειδικά με τη βοήθεια των καθεστωτικών MME έχει χτιστεί αυτό το στερεότυπο που δυσφημεί ολόκληρο τον σύλλογο, συνεχίζοντας να τροφοδοτεί τα ποσοστά των φασιστών, όχι μόνο μέσα στο γήπεδο αλλά και μέσα στην κοινωνία.

Όλες οι δραστηριότητές μας στοχεύουν στην καταστροφή αυτού του στερεότυπου, κάνοντας ξεκάθαρο δηλαδή το ότι το να είσαι οπαδός της Λάτσιο δεν συνεπάγεται το ότι είσαι και φασίστας στη Ρώμη, στην Ιταλία ή και οπουδήποτε στον κόσμο. Τα μέλη της LAF αυξάνονται συνεχώς, σε διάφορες περιπτώσεις και ανάλογα με

τη δυνατότητά τους. Στην Ιταλία είναι γύρω στους εκατό, κυρίως στη Ρώμη αλλά και διασκορπισμένοι σε όλη τη χώρα, και άλλοι τόσοι στο εξωτερικό.

Ο σύλλογος της Λάτσιο έχει στιγματιστεί επομένως έντονα από μια ακροδεξιά εικόνα. Ήταν, όμως, πάντα έτσι;

Έτσι είναι από το 1987, όπου και αρχίζει η άνοδος των *Irriducibili*, οι οποίοι κυριάρχησαν στο πέταλο, με τη βοήθεια εγκληματικών οργανώσεων. Πριν από αυτούς, οι οπαδοί της Λάτσιο ήταν απολίτικοι -υπήρχαν βέβαια ακροδεξιές και ακροαριστερές ομάδες αλλά και μεικτά γκρουπ.

Η Λάτσιο ιδρύθηκε βασισμένη σε κοινωνικές αρχές, στην ισότητα και στην αλληλεγγύη. Αν κάποιος διαβάσει την ιστορία της ομάδας, θα καταλάβει την αντίθεσή της με το φασιστικό όραμα. Η Λάτσιο δημιουργήθηκε το 1900 από 9 αγόρια της Ρώμης, τα οποία αποφάσισαν να εγκαθιδρύσουν μια κοινωνία ισότητας. Αυτό συνέβη δεκαετίες πριν την ανάδυση του φασισμού. Σήμερα, η παραπληροφόρηση κάνει τους ανθρώπους ανά τον κόσμο να πιστεύουν πως η Λάτσιο ήταν μια εξ αρχής φασιστική ομάδα, ενώ στη πραγματικότητα υπήρξε η μόνη ομάδα της Ρώμης που αντιτάχθηκε στην προσπάθεια του φασιστικού καθεστώτος, του 1927, να συγχωνεύσει όλες τις τοπικές ομάδες σε μία, στην ΑΣ Ρόμα. Κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, Εβραίοι και Παρτιζάνοι φιλοξενήθηκαν και κρύφτηκαν στις υποδομές του συλλόγου.

Τα χρώματα, τα οποία επιλέχθηκαν ήταν αυτά της Ελλάδος, για να συμβολίζουν και να τιμούν το Ολυμπιακό Πνεύμα: η άθληση ως μέσον ένωσης των ανθρώπων. Ο αετός επιλέχθηκε ως οικόσημο της ομάδας γιατί αποτελεί Ρωμαϊκό σύμβολο.

Οι Eagles Supporters

Ο μεγαλύτερος σύνδεσμος οπαδών στην ιστορία της Λάτσιο ήταν οι *Eagles Supporters*, οι οποίοι ήταν μια απολίτικη 'μίξη' οπαδών. Διαλύθηκαν όταν τα φασιστικά κόμματα και οι εγκληματικές οργανώσεις της Ρώμης αποφάσισαν να υποστηρίξουν την κυριαρχία των *Irriducibili* στο πέταλο.

Τη δεκαετία του '70 στη Ρώμη είχαμε τα επονομαζόμενα «**Μολυβένια Χρόνια**», μία περίοδο κοινωνικής και πολιτικής αναταραχής στην Ιταλία που διήρκεσε από τα τέλη του '60 έως και τις αρχές του '80, όπου υπήρξε ένα κύμα ακροδεξιάς και ακροαριστερής βίας. Στο Στάδιο Ολίμπικο υπήρχαν φασιστικοί σύνδεσμοι, όπως οι *Viking*, αλλά και κομμουνιστικοί, όπως οι *Turamaros* και οι *Commandos Aquile S.Basilio Talenti* (C.A.S.T.). Οι C.A.S.T προερχόμενοι από 2 περιοχές της Ρώμης, το San Basilio και τη Talenti, αποτέλεσαν επί της ουσίας τον πρώτο σύνδεσμο στην «Curva Nord» (το βόρειο πέταλο του Ολίμπικο). Άλλοι σύνδεσμοι, όπως οι αναρχικοί *Gruppo Rock* διατηρήθηκαν μέχρι τις αρχές του '90. Παρ'όλα αυτά, κανένας σύνδεσμος δεν είχε την ηγεμονία πέρα από τους *Eagles*, που

ένωναν πολλές υποομάδες μαζί.

Ποια είναι η αποδοχή του κόσμου προς εσας, μέσα και έξω απο το γήπεδο;

Η ανταπόκριση ως τώρα έχει υπάρξει πολύ θετική και γεμάτη ενθουσιασμό. Έχουμε την υποστήριξη πολλών οπαδών από την Ιταλία έως τη Νότια Αμερική, οι οποίοι αντιλαμβάνονται την αξία της δουλειάς που κάνουμε. Οποιοσδήποτε οραματίζεται έναν κόσμο χωρίς προκαταλήψεις και διακρίσεις πρέπει να μας υποστηρίξει πέραν των ποδοσφαιρικών πεποιθήσεων.

Αφίσες της LAF προς υποστήριξη των ξένων παικτών της Λάτσιο. Στα αριστερά & κέντρο: Ogenyi Onazi (Νιγηρία) / Στα δεξιά: Miroslav Klose (Γερμανία)

Υπάρχουν άλλες αντιφασιστικές και/ή αντιρατσιστικές ομαδοποιήσεις που σχετίζονται με τη Λάτσιο σήμερα;

Μέσα στο γήπεδο δεν υπάρχει ένας ενιαίος σύνδεσμος αλλά πολλές ομάδες διασκορπισμένες σε διαφορετικά μέρη του γηπέδου, που μέχρι σήμερα δεν έχουν σηκώσει δικά τους πανό. Μέσα στην πόλη της Ρώμης, όμως, υπάρχουν χιλιάδες αντιφασίστες οπαδοί της Λάτσιο και στόχος μας είναι να τους βοηθήσουμε να ενωθούν και να οργανωθούν.

Έχετε σχέσεις με αντιφασίστες οπαδούς άλλων ομάδων από την

Ιταλία και το εξωτερικό;

Εφόσον δεν είμαστε οργανωμένος σύνδεσμος οπαδών, δεν έχουμε “επίσημη” αδελφοποίηση με άλλους συνδέσμους, αλλά έχουμε πολλούς φίλους οργανωμένους οπαδούς από διάφορες ομάδες. Στην Ιταλία έχουμε συντρόφους από την Τζένοα, την Περούτζια, τη Γιουβέντους, την Έμπολι και την Κοσέντζα, στην Ευρώπη από τη Ζανκτ Πάουλι, τη Σέλτικ και τη Μαρσέιγ, ενώ στον υπόλοιπο κόσμο διατηρούμε φιλίες με οπαδούς της Παλμείρας, της Γκρέμιο, της Κορίνθιανς και της ΦΑΣ -Hinchada Del Rojo.

Οι Gruppo Rock ήταν μία από τις αντιεξουσιαστικές υποομάδες των Eagles Supporters

Πρόσφατα οι επικρατούντες ακροδεξιοί οπαδοί της Λάτσιο απαίτησαν οι γυναίκες να μείνουν μακριά από τον “ιερό χώρο” του βόρειου πετάλου (Curva Nord). Υπήρξαν καθόλου αντιδράσεις κατά της σεξιστικής αυτής συμπεριφοράς;

Κυκλοφόρησαν, όντως, ένα σεξιστικό φυλλάδιο με το οποίο ζητούσαν από τους οπαδούς να μην φέρνουν γυναίκες στις πρώτες

10 σειρές του πετάλου (οι οποίες υποτίθεται πως είναι κρατημένες για τους σκληροπυρηνικούς οργανωμένους). Η καλύτερη απάντηση δόθηκε από τις χιλιάδες γυναίκες, φιλάθλους της Λάτσιο, οι οποίες μέσω των διαμαρτυριών τους ανάγκασαν την γκρούπα αυτή να απολογηθεί.

Η ομάδα σας ή κάποια άτομα μεμονωμένα από εσάς συνεργάζονται με πολιτικές οργανώσεις ή κοινωνικά κινήματα;

Συνδεόμαστε περισσότερο με κοινωνικά κινήματα, παρά με πολιτικά κόμματα. Στη Ρώμη υπάρχουν πολλές διαφορετικές ανταγωνιστικές πραγματικότητες και η δική μας πρωτοβουλία, όντας μια κίνηση με αυτόνομους και ανεξάρτητους πυρήνες, βρίσκεται παρούσα σε πολλές από αυτές. Δεν υπάρχει μια ενιαία γραμμή σκέψης μέσα στη LAF, ούτε μια συγκεκριμένη πολιτική ιδεολογία. Υπάρχουν αναρχικοί, κομμουνιστές, σοσιαλιστές, ελευθεριακοί: όλοι ενεργοί στην προσωπική τους ζωή, άνθρωποι που τους ενώνει ο αντιφασισμός και το πάθος τους για τη Λάτσιο.

Φωτογραφία των αριστερών Commandos Aquile S.Basilio Talenti

(C.A.S.T.)

Μπορείτε να μας κάνετε μια σύνοψη της επιρροής που έχει η ακροδεξιά στο Ιταλικό ποδόσφαιρο σήμερα;

Η κατάσταση είναι ανησυχητική. Από το '70 τα Ιταλικά νεοφασιστικά κόμματα επικέντρωσαν τις προσπάθειες στρατολόγησής τους στα ποδοφαιρικά γήπεδα. Είναι μια **πολιτική στρατηγική**, η οποία λαμβάνει χώρα τα τελευταία 40 χρόνια. Κάνουν πλύση εγκεφάλου σε νέους ανθρώπους, που πηγαίνουν γήπεδο απλώς για να υποστηρίξουν την ομάδα τους, με τη γραμμή του κόμματος και με αξίες ρατσιστικές και της μη ανοχής στο διαφορετικό. Τα αγόρια που δεν έχουν μια επαρκή βάση κουλτούρας, ώστε να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, ελκύονται από αυτές τις αξίες. Στην Ιταλία, σήμερα, ο κόσμος των οργανωμένων έχει τεθεί σχεδόν απόλυτα υπό ηγεμονία. Σήμερα οι φασίστες είναι πιο οργανωμένοι επειδή χρηματοδοτούνται από νεο-φασιστικά κόμματα, τα οποία κάνουν δουλειές με το οργανωμένο έγκλημα.

Ποιες πιστεύετε πως είναι οι δυνατότητες συμβολής του ποδοφαίρου στην κοινωνική αλλαγή; Γιατί υπάρχει μια τέτοια μάχη για τον έλεγχο των γηπέδων τόσο από την Αριστερά όσο και από τη Δεξιά;

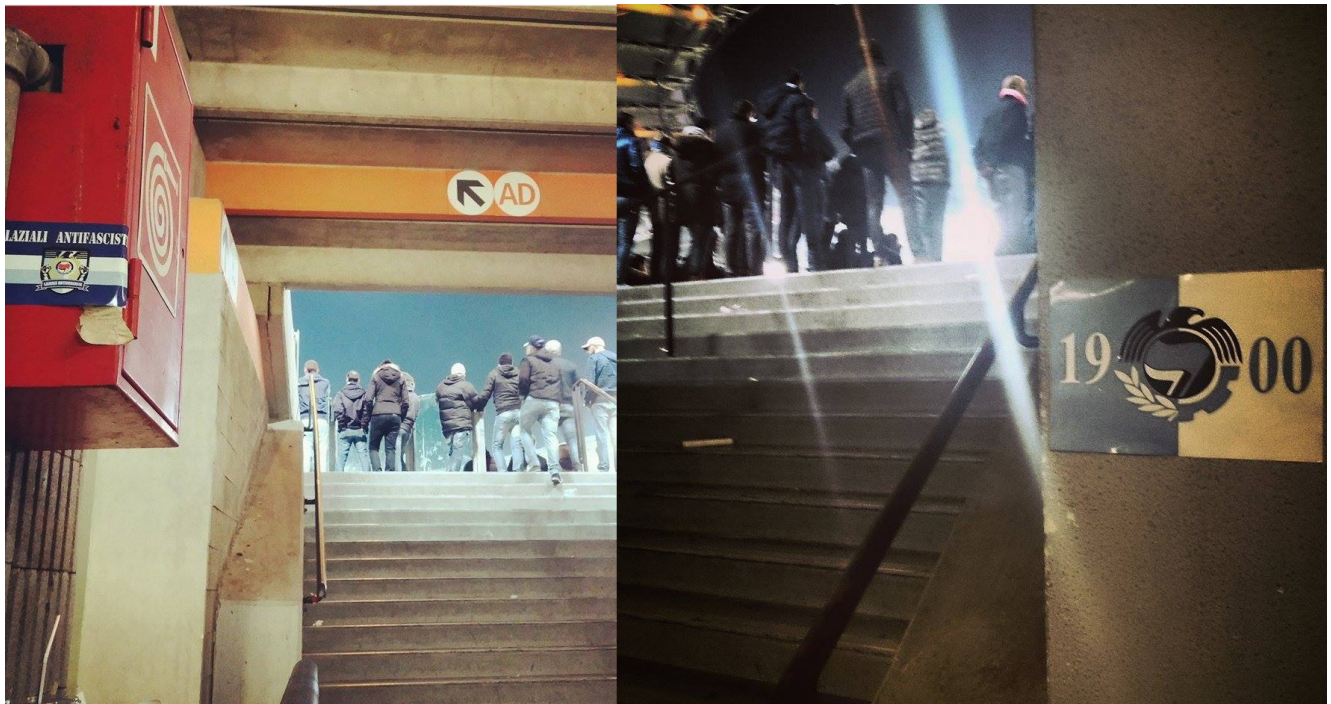
Μπορεί να βελτιώσει τα πράγματα αλλά δυστυχώς μπορεί να τα κάνει και ακόμη χειρότερα. Τα γήπεδα μεταδίδουν αξίες. Σήμερα μπορούμε να δούμε μια εθνικιστική στροφή στις κερκίδες των γηπέδων πολλών ευρωπαϊκών χωρών. Για χρόνια, φασίστες και νεοναζιστικά κόμματα και κινήσεις έχουν προσπαθήσει να καταλάβουν αυτές τις θέσεις, εξαπολύοντας την προπαγάνδα τους και ασκώντας πολιτικό προσηλυτισμό. Προσπαθούν να αλλάξουν τις αξίες, τις οποίες το άθλημα πρέπει να επιζητά- η αδελφοσύνη, η ισότητα και ο σεβασμός αντικαθίστανται από τη μη ανοχή και τον εθνικισμό- προκειμένου οι νέοι να υιοθετήσουν και να εσωτερικεύσουν τις νεοφασιστικές, ρατσιστικές και ομοφοβικές τους θέσεις.

Κάποια καταληκτικά λόγια;

Η κατάσταση είναι τόσο σκληρή, που είναι αναγκαίο να κάνουμε αυτό που κάνουμε!

Σημαία των ακροδεξιών Irriducibili που πάρθηκε από τη LAF

Αυτοκόλλητα της LAF στο βόρειο πετάλο (Curva Nord)

Κασκόλ & μπλούζες της LAF

Η πρόσφατη στενή σχέση των οπαδών της Γουέστ Χαμ με αυτούς της Λάτσιο έχει προκαλέσει τη δυσαρέσκεια των ακροδεξιών της τελευταίας εξαιτίας του πολυεθνικού χαρακτήρα των Άγγλων οπαδών (όπως τον περιβόητο μαύρο ηγέτη των οπαδών της Γουέστ Χαμ Cass Pennant -στη φωτογραφία)

Φωτογραφία κειμένου: Συγκέντρωση μελών της LAF στο Κολοσσαίο (Μάρτιος 2016)

“Πώς ζήσαμε τη φασιστική

επίθεση στη Φαβέλα”

Ενόψει των δραστηριοτήτων του Κοινωνικού Αντιφασιστικού Μετώπου για τα 5 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα δημοσιεύουμε απομαγνητοφωνημένη τη συζήτηση που έγινε στην εκπομπή της “ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΣ” στο ραδιόφωνο του The Press Project στις 2 Μαρτίου 2018. Η συζήτηση έγινε λίγες μέρες μετά τη δολοφονική φασιστική επίθεση στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο “ΦΑΒΕΛΑ”. Την ίδια στιγμή που εκείνο το απόγευμα συζητούσαμε με τον Χρήστο και την Ελευθερία ήταν όλα έτοιμα για την πορεία διαμαρτυρίας, η οποία τελικά είχε μεγάλη επιτυχία αφού αγκαλιάστηκε από την Πειραιώτικη κοινωνία και όχι μόνο. Λίγο πριν, λοιπόν, από την επικείμενη πανευρωπαϊκή συνάντηση (17/9/2018-Εμπρός 7.30 μ.μ.) με συμμετοχές από Γαλλία, Γερμανία, Πολωνία, Ιταλία, Βουλγαρία, Ελλάδα και πριν τη μεγάλη πορεία της Τρίτης (18/9-μνημείο Φύσσα, 5 μ.μ), ας θυμηθούμε τι έγινε εκείνη την ημέρα στις 25 του περασμένου Απρίλη στη “Φαβέλα”.

Η “Φαβέλα” στην εκπομπή της Βαβυλωνίας

Παρασκευή 2 Μαρτίου 2018

Ν. Ιωάννου: Φίλες και φίλοι του ραδιοφώνου του The Press Project, φίλες και φίλοι της εκπομπής της Βαβυλωνίας, σας χαιρετούμε. Στο μικρόφωνο είναι ο Νίκος Ιωάννου. Σήμερα, στην εκπομπή της Βαβυλωνίας είναι μαζί μας η Φαβέλα.

Είμαστε εδώ στο στούντιο πολλοί άνθρωποι, είμαστε μαζί με την Ελευθερία Τομπατζόγλου.

-Καλησπέρα, Ελευθερία.

Ελ. Τομπατζόγλου: Καλησπέρα.

Ν. Ιωάννου: Με τον Χρήστο από την Φαβέλα.

Χρήστος: Καλησπέρα κι από εμένα.

Ν. Ιωάννου: Με τον Γιάννη, που μας βοηθάει.

Γιάννης: Καλησπέρα κι από εμένα.

Ν. Ιωάννου: Θα μιλήσουμε σήμερα για την δολοφονική επίθεση της Χρυσής Αυγής, που έγινε την περασμένη Κυριακή, στο Μικρολίμανο του Πειραιά. Η Ελευθερία Τομπατζόγλου είναι συνήγορος της οικογένειας του Παύλου Φύσα.

Επίσης μαζί μας είναι κι ο Χρήστος, που μαζί με την Ελευθερία συμμετέχουν στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Φαβέλα, ο οποίος δέχθηκε αυτή τη δολοφονική επίθεση. Η Ελευθερία Τομπατζόγλου είναι ένα από τα θύματα της δολοφονικής επίθεσης.

Πάμε λοιπόν να καλύψουμε το δημοσιογραφικό, τυπικό, πότε, πού, ποιος για το ζήτημα της επίθεσης. Ελευθερία;

Ελ. Τομπατζόγλου: Ναι, την Κυριακή, γύρω στις 19:50 το απόγευμα, και ενώ μέσα στο χώρο της Φαβέλας βρισκόμασταν 6 άτομα της συνέλευσης, καθώς η Κυριακή είναι η καθιερωμένη ανακοινωμένη δημόσια ημέρα, για την ανοιχτή διαχειριστική συνέλευση της Φαβέλας, μπήκαν αιφνιδιαστικά στο χώρο τουλάχιστον 7, όπως κατάφερα να δω εγώ, άτομα, οπλισμένα με σιδερόβεργες, λοστούς, πτυσσόμενα γκλομπ, καθώς και τουλάχιστον 3 πυρσούς, που αφού μας εξύβρισαν και μας απείλησαν ότι, “θα πεθάνετε σήμερα, θα σας κάψουμε”, άρχισαν να σπάνε τα πράγματα του χώρου και παράλληλα να μας χτυπάνε με ό,τι είχαν στα χέρια τους, καθώς και με ό,τι αντικείμενο βρήκαν, σπάσανε δηλαδή από τα δικά μας πράγματα, με καρέκλες και τραπέζια. Ταυτόχρονα είχαν ανάψει 2 πυρσούς, που τους εκτόξευσαν πάνω μας. Τον τρίτο, τον κρατούσε κάποιο άτομο στα χέρια του και προσπαθούσε να προξενήσει βλάβες στα κεφάλια δύο άλλων μελών της συνέλευσης. Οι οποίοι υπέστησαν εγκαύματα στο πρόσωπο και στο κεφάλι.

Όλο αυτό κράτησε πάρα πολύ λίγο. Εγώ δηλαδή θεωρώ ότι μπορεί να μην ήταν ούτε λεπτό. Σε όλο αυτό το λεπτό επανέλαβαν πολλές

φορές ότι σήμερα θα πεθάνετε. Μετά από κάποιο.. αυτό το μικρό χρονικό διάστημα τελοσπάντων του λεπτού, ακούστηκε ένα παράγγελμα, κάπως τέλος “χρόνου”, “πάμε”, “φεύγουμε”.. αυτή τη στιγμή τη διατύπωση πραγματικά, δεν μπορώ να την ανακαλέσω ακριβώς στην μνήμη μου. Το ζήτημα ήταν αυτό, ότι έχει παρέλθει ο χρόνος, δηλαδή που είχαν προφανώς προγραμματίσει.

Ν. Ιωάννου: Είχατε την αίσθηση δηλαδή μιας οργανωμένης επίθεσης;

Ελ. Τομπατζόγλου: Ναι, ναι. Φύγανε όλοι μαζί, συντεταγμένα. Βγαίνοντας από το χώρο, τουλάχιστον ο τελευταίος και ακολούθησαν και οι υπόλοιποι φώναξαν “αίμα, τιμή, χρυσή αυγή” και αποχώρησαν. Όπως μας είπαν οι περίοικοι, επίσης ξαναφώναξαν το σύνθημα και ανέβηκαν την ανηφόρα της Ναυάρχου Βότση, πεζοί και φύγανε.

Ν. Ιωάννου: Ναι. Τώρα, βέβαια, εντάξει δεν ήταν η πρώτη φορά αυτή που χτυπήθηκε η Φαβέλα, ε; Έχουμε άλλες τρεις, τέσσερις φορές;

Ελ. Τομπατζόγλου: Ναι, απλώς τις προηγούμενες φορές ήταν υλικές ζημιές και κατά κάποιο τρόπο, θα μπορούσα να πω ότι ήταν συμβολικά χτυπήματα, με την έννοια ότι ήταν φθορές στον εξωτερικό χώρο της Φαβέλας.

Η συγκεκριμένη είχε τεράστια διαφορά. Αφενός διότι στρεφόταν εναντίον ανθρώπων με σκοπό, αν όχι να μας προξενήσουν σοβαρότατες βλάβες, που είναι το μίνιμουμ θεωρώ, από την συμπεριφορά τους, εγώ πιστεύω ότι ο σκοπός τους ήταν να σκοτώσουν κι όλους μας δηλαδή. Δεν διαπίστωσα σε κανένα χρονικό σημείο προσπάθεια απλώς να μας εκφοβίσουν ή να σπάσουν τα πράγματα και να φύγουν. Διότι τα πράγματα τα σπάσανε, διότι απλώς υπήρχαν ανάμεσα σε εμάς κι σε αυτούς.

Ν. Ιωάννου: Ο στόχος ήταν τα κεφάλια; Τα σώματα των ανθρώπων, δηλαδή.

Ελ. Τομπατζόγλου: Τα κεφάλια, ναι. Δηλαδή παραμέρισαν τα

πράγματα, τα έσπασαν για να μας προσεγγίσουν

Ν. Ιωάννου: Άρα μιλάμε για μια αναβάθμιση, κατά κάποιο τρόπο στην επιθετική δραστηριότητα της Χρυσής Αυγής προς την Φαβέλα;

ΕΛΛ. Τομπατζόγλου: Ναι.

Ν. Ιωάννου: Στο Μικρολίμανο του Πειραιά.. Έτσι πού από τύχη δηλαδή, δεν είχαμε κάποιο σοβαρότερο χτύπημα, που θα μπορούσε να οδηγήσει και στο θάνατο κάποιους από τους συντρόφους εκεί.

ΕΛ. Τομπατζόγλου: Ναι, ναι. Ξεκάθαρα από τύχη, ναι.

Ν. Ιωάννου: Εμένα μου δημιουργείται εντύπωση πολύ καλά οργανωμένης επίθεσης ή μάλλον επίθεσης κατ' εντολή αρχηγού, θα έλεγα. Δηλαδή με την έννοια ότι έχουμε μια επίθεση με τον πήχη ψηλά, ακόμα και για τους ίδιους τους δράστες, τόσο ψηλά, που πιθανόν ίσως από έλλειψη μεγαλύτερου επαγγελματισμού, παράδειγμα δεν ήταν επαγγελματισμός σαν αυτόν του Ρουπακιά, να μην έχουμε σήμερα κάποιο νεκρό στην Φαβέλα.

ΕΛ. Τομπατζόγλου: Όχι θεωρώ ότι δεν υπήρχε έλλειψη επαγγελματισμού, ειλικρινά. Κι αυτό προκύπτει από το εξής, όλα τα χτυπήματα είναι από τους ώμους και πάνω. Με δεδομένο που επικρατούσε αυτός ο πανικός, θεωρώ ότι απαιτείται τεράστια ψυχραιμία και σίγουρα αν όχι προπόνηση σε τεχνητές συνθήκες, έτσι; θα πρέπει δηλαδή, αυτό το πράγμα να το έχεις ξανακάνει για να καταφέρεις να χτυπήσεις 6 άτομα, όλα στο κεφάλι. Γιατί μην ξεχνάτε, μετά από λίγο άναψαν και τους πυρσούς. Υπήρχε δηλαδή και μια σχετική έτσι θολούρα στο χώρο και...

Ν. Ιωάννου: Καπνός που δεν μπορούσες να δεις.

ΕΛ. Τομπατζόγλου: Ναι, παρόλα αυτά το πετυχαίνανε. Δηλαδή, ήταν νομίζω ξεκάθαρο ότι ήξεραν πως θα το κάνουν.

Ν. Ιωάννου: Κι εκπαιδευμένοι γι' αυτό το σκοπό, κατά κάποιο τρόπο.

ΕΛ. Τομπατζόγλου: Ναι, μα η ταχύτητα ήταν εκπληκτική. Ο τρόπος

που μπήκαν, ο τρόπος που έφυγαν. Αυτά τα πράγματα δεν μπορεί να τα κάνει άνθρωπος που δεν τα έχει ξανακάνει ή που δεν του έχουν δείξει πως να τα κάνει.

Ν. Ιωάννου: Μάλιστα, άρα μιλάμε για μια καθαρά δολοφονική επίθεση, από τύχη δεν έχουμε θύματα αυτή τη φορά, την περασμένη Κυριακή, τις 25 Φλεβάρη, το απόγευμα στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Φαβέλα. Από τύχη λοιπόν, δεν έχουμε θύματα εκεί.

Πώς να το δούμε λίγο τώρα, να το συζητήσουμε. Πρόκειται μήπως για πράξη απόγνωσης της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση στην ανακοίνωσή της; Απόγνωση γιατί γνωρίζουμε για μια, τουλάχιστον τον τελευταίο χρόνο, πολύ μεγάλη αντιφασιστική δραστηριότητα στον Πειραιά και συρρίκνωση κατά κάποιο τρόπο, τουλάχιστον από το δημόσιο χώρο, γραφεία και τα λοιπά, της Χρυσής Αυγής.

Βλέπουμε και πάλι ότι η κομματική δραστηριότητα αυτής της εγκληματικής οργάνωσης, πράγματι δείχνει να συρρικνώνεται. Μαθαίνουμε ότι γραφεία τους κλείνουν το ένα μετά το άλλο. Στον Πειραιά και αλλού, όμως. Δεν κατόρθωσαν, όπως θυμόμαστε να κάνουν την φιέστα των εγκαινίων τους, όπως θα ήθελαν αυτοί τελοσπάντων. Έγινε μια μεγάλη εκεί, αντιφασιστική εκδήλωση που το απέτρεψε αυτό. Επιπλέον, ο αντιφασιστικός Σεπτέμβρης του 2017, που διοργάνωσε το Κοινωνικό Αντιφασιστικό Μέτωπο και η μεγάλη διαδήλωση στον Πειραιά, τότε έβαλε κατά κάποιο τρόπο την Χρυσή Αυγή, στην γωνία, όσο αφορά τον δημόσιο χώρο. Εκεί που οι άνθρωποι συναναστρέφονται, μιλάνε, συζητούν στον κοινωνικό δημόσιο χώρο δηλαδή. Το μόνο που τους απομένει ίσως είναι το κοινοβούλιο και οι δημοσκοπήσεις.

Έτσι αυτή την εντύπωση έχω εγώ και ότι πρόκειται ίσως για πράξη πολιτικής απόγνωσης της ηγεσίας, η οποία εκφράζεται βεβαίως με ένα τόσο βίαιο τρόπο, με ένα τόσο θανατηφόρο τρόπο, όπως αυτόν που είδαμε στην Φαβέλα την περασμένη Κυριακή.

Χρήστο, πώς το βλέπεις εσύ αυτό;

Χρήστος : Το συγκεκριμένο γεγονός;

Ν. Ιωάννου : Πώς την βλέπεις την επίθεση αυτή, που για πρώτη φορά την έχουμε στην Φαβέλα. Είχαμε κι άλλες αλλά μία τέτοια δολοφονική επίθεση είχαμε πρώτη φορά. Τι συμβαίνει με την Χρυσή Αυγή, σε τι επίπεδο περνάει πλέον;

Χρήστος: Κοίτα να δεις Νίκο, η δική μου η εκτίμηση και ενδεχομένως κι αρκετών από εμάς, είναι ότι πρόκειται για μία κίνηση, η οποία ναι μεν επιχειρησιακά άγγιξε το πικ της δράσης, που μπορεί αυτή τη στιγμή να έχει η Χρυσή Αυγή, τουλάχιστον του Πειραιά, γιατί γι' αυτήν μπορούμε να μιλήσουμε πλήρη ασφάλεια αλλά πρόκειται για μία σπασμωδική κίνηση, αυτή είναι τουλάχιστον η ερμηνεία, που έχουμε δώσει εμείς. Είναι σε μία φάση, όπως πολύ σωστά περιέγραψες, που πιέζονται από παντού, αλλάζουνε διαρκώς οι ισορροπίες και τον τελευταίο ένα χρόνο ειδικά έχουν αλλάξει με πολύ "βίαιο" τρόπο γι' αυτούς. Από εκεί που είχαν συνηθίσει να υπάρχει μία κανονικότητα, μία... τέλοσπαντων, είχανε χωθεί βαθιά, ας το πούμε έτσι, στην κοινωνία του Πειραιά, δημιουργώντας έτσι και την ψευδαίσθηση προς τα έξω, σε κόσμο που έλεγε ότι ο Πειραιάς είναι πόλη φασιστική κτλ.

Τώρα βλέπουν με τον χειρότερο γι' αυτούς τρόπο ότι δεν είναι έτσι. Έχουν αλλάξει τα πράγματα πάρα πολύ. Να προσθέσω ένα πάρα πολύ μικρό παράδειγμα σε αυτό που είπες ότι για παράδειγμα, πέρα από την ακύρωση των εγκαινίων τους, πριν από τρεις εβδομάδες ή δύο, αν δεν κάνω λάθος, είχανε ανακοινωμένη την κοπή της πίτας με τον Νίκο Μιχαλολιάκο εδώ πέρα, τον ηγέτη τους και η οποία λίγες φορές έχει πραγματοποιηθεί..

Ν. Ιωάννου: Στα γραφεία τους, στη Χρυσή Αυγή..

Χρήστος: Ναι, βεβαίως, στα γραφεία τους στον Πειραιά και λίγες μέρες πριν ανακοινωθεί, κατέβηκε από το site τους. Είναι σε μια κατάσταση πλέον που φέρνουν τον αρχηγό τους προκειμένου να συσπειρωθούν και δεν είναι καν σε θέση να το υποστηρίξουν αυτό το πράγμα με μια δημόσια ανακοίνωση.

Αυτό δείχνει πάρα πολλά. Έχουν αλλάξει τα πράγματα στον Πειραιά. Πρέπει να αντιληφθούμε ότι, πρώτα απ' όλα κάποτε όταν εννοούσαμε Πειραιά και την Χρυσή Αυγή στον Πειραιά, εννοούσαμε όλη την ευρεία περιοχή, η οποία έπιανε, Κορυδαλλό, Πέραμα, Σαλαμίνα, Νίκαια, όλες αυτές τις περιοχές. Πλέον τα γραφεία τους σε όλες αυτές τις περιοχές έχουν κλείσει και το μόνο που έχει απομείνει είναι να συσπειρωθούν 15-20 άτομα από όλες αυτές τις περιοχές στα γραφεία του Πειραιά, που είναι τα τελευταία και τα μόνα πλέον ανοιχτά.

Ν. Ιωάννου: Που πιθανόν να αποτελούν και το τάγμα εφόδου που εκστρατεύει κάθε φορά.

Χρήστος: Άρα ο στόχος πλέον είναι αυτονόητος, έτσι; Πάμε για να τελειώνουμε και με αυτά.

Ν. Ιωάννου: Μπράβο, εννοείς.. Θα φτάσουμε και σε αυτό, στη σημερινή διαδήλωση αλλά και γενικότερα στην αντιφασιστική δράση στον Πειραιά. Θα ήθελα να ρωτήσω..

Γιάννης: Νίκο;

Ν. Ιωάννου: Ναι, Γιάννη.

Γιάννης: Προτού ρωτήσεις κάτι., γιατί εδώ η φίλη μας η Τζένη στο chat.. να μας απαντήσουν τα παιδιά από την Φαβέλα, ρωτάνε πώς αντέδρασε εκεί η κοινωνία του Πειραιά και όλο αυτό που έγινε στη Φαβέλα, πώς το είδανε. Αν τα παιδιά δηλαδή με την εκεί τοπική κοινότητα είχανε κάποιο feed back, ας πούμε για την επίθεση.

Ν. Ιωάννου: Το feed back λοιπόν από την κοινωνία του Πειραιά, την τοπική της γειτονιάς ή και γενικότερα με αυτή την επίθεση.

Χρήστος: Λοιπόν πρώτα απ' όλα, αφενός εκ μέρους του χώρου, θα ήθελα να ευχαριστήσουμε, νομίζω ότι ίσως έπρεπε να είχαμε ξεκινήσει με αυτό ενδεχομένως, όλον τον κόσμο είτε ατομικά είτε συλλογικότητες κι όχι μόνο από την κοινωνία του Πειραιά για τις πρωτοφανείς εκφράσεις στήριξης και τα πρωτοφανή κύματα

αλληλεγγύης τα οποία έχουμε δεχθεί σε κάθε επίπεδο, ενδεικτικά να αναφέρω ότι κάθε μέρα ανακαλύπτουμε και καινούργιες ανακοινώσεις, καινούργια κείμενα στήριξης και αλληλεγγύης. Εχθές το βράδυ για παράδειγμα όταν ήμασταν στην Φαβέλα μετά το πέρας της αφισοκόλληση που κάναμε, ενημερωθήκαμε για ένα κείμενο από κάποια συλλογικότητα από την Βραζιλία, το οποίο αναφερόταν σε εμάς.

Στα της τοπικής κοινωνίας τώρα, η τοπική κοινωνία του Πειραιά, όπως γενικότερα η κοινωνία του 2018, δυστυχώς σε μεγάλο βαθμό διακατέχεται από ένα σύνδρομο ιδιώτευσης, να το πω έτσι. Παρ'όλα αυτά όμως η στήριξη την οποία δεχθήκαμε ακόμα και από μία κοινωνία, η οποία φαινομενικά μέχρι τώρα σε κάποια κομμάτια της μας αγνοούσε, δεν ήταν ότι μας αντιπαθούσε ούτε ότι μας αγκάλιαζε. Δηλαδή μιλάω για τους ηλικιωμένους του Πειραιά, μιλάω για άτομα τα οποία μέχρι τώρα δεν είχαμε καταφέρει να προσεγγίσουμε. Και είναι πρωτοφανής η στήριξή τους. Ότι βλέπουμε ανθρώπους στο δρόμο, οι οποίοι έρχονται και μας λένε τι μπλέκεται με αυτούς, αφού είναι δολοφόνοι, το ξέρουμε. Αρχίζει πλέον και ακούγεται στον Πειραιά αυτό το πράγμα ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι δολοφόνοι, είναι εγκληματίες. Είναι πάρα πολύ σημαντικό αυτό το πράγμα.

Ν. Ιωάννου: Απ' ότι θυμάμαι όμως και σε μια προηγούμενη επίθεση των φασιστών της Χρυσής Αυγής, όπου είχε πάρει και φωτιά, ένας γείτονας έσβησε τη φωτιά, από την γειτονιά κάλεσαν την πυροσβεστική. Εκεί υπάρχει μια σχετική αλληλεγγύη.

Χρήστος: Βεβαίως. Η σχέση με τη γειτονιά γενικότερα είναι αρκετά ομαλή. Πέρασε προφανώς στην αρχή από κάποιες διακυμάνσεις. Είδανε και οι γείτονες κάποια, ας μη γελιόμαστε, πρωτόγνωρα πράγματα για την περιοχή τους.

Ν. Ιωάννου: Έπαθαν ένα σοκ από αυτή..τη βία..

Χρήστος: Εννοείται, μαζί με το κομμάτι των επιθέσεων αλλά είναι πάρα πολύ σημαντικό ότι μέσα σε λιγότερο από ένα χρόνο που λειτουργεί η Φαβέλα, έχουμε ήδη καταφέρει στην γειτονιά

μας να έχουμε χτίσει μια προσωπική σχέση με ανθρώπους κι αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό, γιατί αντιπαρατίθεται και σε αυτό, το κομμάτι της ιδιώτευσης που προανέφερα..

Ν. Ιωάννου: Και να περιγράψουμε λίγο αυτή τη γειτονιά, αυτούς τους ανθρώπους που ανάμεσά τους ζείτε εκεί στην πραγματικότητα, στο Μικρολίμανο του Πειραιά. Είναι στη Ναυάρχου Βότση, είναι παλιά προσφυγικά σπίτια ακόμα και το οίκημα αυτό που στεγάζεται η Φαβέλα, είναι παλιό προσφυγικό σπίτι, ε;

Χρήστος: Ναι, τα οποία μπορούν να πούμε ουσιαστικά ότι κουβαλάνε την ιστορία του Πειραιά, την οποία αυτή την ιστορία, θέλουμε κι εμείς να μεταφέρουμε. Δεν μπορεί παρά να είναι αντιφασιστική.

Ν. Ιωάννου: Άνθρωποι από διαφορετικά σημεία, διαφορετικοί άνθρωποι.

Χρήστος: Είναι άνθρωποι των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Δεν μπορεί παρά να είναι αντιφασιστική λοιπόν.

Ν. Ιωάννου: Ωραία, ευχάριστο αυτό. Το feed back από την πειραιώτικη κοινωνία, τουλάχιστον αυτής της περιοχής.

Θα ήθελα να ρωτήσω λοιπόν τώρα την Ελευθερία κάτι, που συνεχώς το έχω στο μυαλό μου. Το πως, γιατί γνωριζόμαστε, είμαστε σύντροφοι, ε; Συναντιόμαστε σε κοινές δράσεις πολύ συχνά. Πώς αισθάνεσαι Ελευθερία, από αυτή την πραγματικά, έτσι βίαιη επίθεση, τρομερά βίαιη επίθεση απέναντί σου. Αισθάνεσαι τρόμο, αισθάνεσαι οργή, σε έχει καταβάλλει; Το σθένος έχει καταβληθεί, αισθάνεσαι πιο δυνατή;

Ελ. Τομπατζόγλου: Κοίταξε υπάρχει μία σωματική κούραση, η οποία αντιλαμβάνεστε όλοι ότι είναι εύλογη γιατί πέραν της πρώτης μέρας με την νοσηλεία μου και κάποιων εξετάσεων που έπρεπε να κάνω, θεώρησα καλό παρότι μου είχαν δοθεί συστάσεις να μείνω σπίτι, να μην αφήσω τα υπόλοιπα μέλη της συνέλευσης μόνα τους, γιατί αντίστοιχα κι αυτά ήθελαν μία στήριξη α μη τι

άλλο ψυχολογική. Θέλαμε να περάσουμε ένα μήνυμα στον κόσμο ότι δεν υπάρχει λόγος να φοβάται κανένας, διότι ουσιαστικά η αδιαφορία είναι αυτή που επιτρέπει στους φασίστες να προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις. Το γεγονός ότι βρεθήκαμε όλοι εκεί και βρέθηκε και κόσμος, που όπως περιέγραψε ο Χρήστος, που ήταν παρών δίπλα μας, θεωρώ ότι πέρασε το μεγαλύτερο μήνυμα που θα μπορούσε ποτέ να περάσει. Δηλαδή το "καλό" αυτής τη επίθεσης είναι ακριβώς αυτό ότι δηλαδή σταθήκαμε όλοι απέναντί τους και δείξαμε ότι δεν φοβόμαστε.

Προφανώς τουλάχιστον προσωπικά λέω ευτυχώς έτσι, που δεν υπήρχε κάτι χειρότερο γιατί ήτα θέμα πραγματικά εκατοστών, όπως μου είπε ο γιατρός. Αλλά από εκεί και πέρα..

Ν. Ιωάννου: Δηλαδή κάπως λίγο πιο αριστερά ή δεξιά αν ήταν το τραύμα

Ελ. Τομπατζόγλου: Λίγο πιο δεξιά, ναι και στο σημείο που είναι, αν ήταν λίγο πιο βαθύ αλλά λίγο πιο δεξιά και με τη μορφή που είχε θα .. ναι, δεν μπορώ να φανταστώ.

Ν. Ιωάννου: Θα είχαμε θέμα.

Ελ. Τομπατζόγλου: Πιθανότατα δεν θα μιλάγαμε δηλαδή αυτή τη στιγμή.

Από εκεί και πέρα το ζήτημα είναι ότι ακριβώς επειδή εκτός από μέλος της Φαβέλας έχω κι έναν άλλο ρόλο στη δίκη, ως συνήγορος πολιτικής αγωγής. Αντίστοιχα κι εκεί σήμερα πήγα κανονικά. Προσπάθησα να κάνω τη δουλειά μου παρά και την κούραση και την ψυχολογική μου επιβάρυνση και θα συνεχίσω να το κάνω μέχρι τέλους. Δηλαδή φόβο, δεν νιώθω σε καμία περίπτωση.

Ν. Ιωάννου: Πώς βλέπεις, μήπως μπορεί να έχει κάποια σχέση, βλέπεις στο επίπεδο το δικαστικό, της δικαιοσύνης τη Χρυσή Αυγή σε ποιο σημείο βρισκόμαστε τώρα, στριμώχνεται και μπορεί να αντιδράει σαν πληγωμένο θηρίο; Όχι, συμβαίνει κάτι άλλο;

Ελ. Τομπατζόγλου: Η δική μου εκτίμηση είναι η εξής. Προφανώς

με το 2013 και την άσκηση των διώξεων όλοι είχαμε παρατηρήσει ότι τα τάγματα εφόδου είχαν αποσυρθεί από το δρόμο, υπήρχε δηλαδή μία περίοδος σχετικής ηρεμίας. Με δεδομένο τώρα τις συγκυρίες, τους έχει δοθεί ένα πλεονέκτημα, το οποίο προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν υπέρ τους, όπως για παράδειγμα το μακεδονικό θέμα και τα σχετικά, από τα οποία προσπαθούν να αντλήσουν κατά βάση ψήφους, στα πλαίσια της μετατροπής τους τουλάχιστον σε επίπεδο ηγεσίας, σε δήθεν σοβαρό κόμμα, τη σοβαρή Χρυσή Αυγή που πάρα πολλοί είχαν, ας πούμε κατά κάποιο τρόπο ευαγγελιστεί, έρχονται σε αντίθεση με αυτό που πραγματικά είναι η ίδια η φύση της οργάνωσης και ο κόσμος που τους ακολουθεί.

Δηλαδή ο μέσος χρυσαυγίτης, το τάγμα εφόδου δεν είναι δυνατόν να αποδεχθεί μία ηγεσία με κοστούμια. Αυτό είναι ξεκάθαρο.

Θεωρώ ότι τουλάχιστον στο επίπεδο που έχω δει το πως λειτουργεί η συγκεκριμένη οργάνωση μέσα από την δίκη αλλά και από τη γνώση που είχα από το παρελθόν, ακριβώς επειδή το κομμάτι της βίας είναι συνυφασμένο με τον τρόπο δράσης της, δηλαδή ουσιαστικά είναι αυτοσκοπός. Δεν είναι μέσο επίτευξης πραγμάτων, είναι αυτοσκοπός. Δεν θεωρώ ότι οι άνθρωποι, οι οποίοι είναι τόσα χρόνια στη Χρυσή Αυγή κι είναι αρκετοί άνθρωποι, που ήταν και στο δρόμο πάρα πολλά χρόνια δημιουργώντας αντίστοιχα ζητήματα, θα αρκεστούν σε μία σοβαρή Χρυσή Αυγή, η οποία απλώς θα έχει μία κοινοβουλευτική παρουσία και ένα λόγο, όταν αυτός ο λόγος δεν έχει αντίκρισμα στο δρόμο.

Ν. Ιωάννου: Θρέφεται κατά κάποιο τρόπο η Χρυσή Αυγή από την άσκηση βίας

Ελ. Τομπατζόγλου: Μα είναι το βασικό της στοιχείο.

Ν. Ιωάννου: Είναι το βασικό της στοιχείο.

Ελ. Τομπατζόγλου: Δεν μιλάμε για μία απλώς ακροδεξιά οργάνωση, όπως για παράδειγμα, με ρητορική, όπως ήταν το ΛΑΟΣ στο παρελθόν, που προφανώς δεν έχει καμία απολύτως σχέση. Δεν

μιλάμε δηλαδή για μία οργάνωση που αρκείται στα λόγια. Γιατί ουσιαστικά αρκούμενη στα λόγια αυτοαναιρείται όσον αφορά τον πραγματικό της χαρακτήρα.

Εγώ θεωρώ λοιπό ότι υπάρχει μία εσωτερική σύγκρουση. Προφανώς η ηγεσία θέλει να κρατήσει και τις έδρες τις βουλευτικές, προφανώς θέλει να έχει παρουσία στο κοινοβούλιο αλλά δεν θέλει να χάσει και τον κόσμο της. Ο μόνος τρόπος λοιπόν για να μην χάσει τον κόσμο της και να μην χάσει και την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, είναι ακριβώς αυτός. Χτυπήματα τα οποία μετά διαψεύδει. Δείχνει την ισχύ της στους ανθρώπους με τα τάγματα εφόδου και ούτω καθεξής.

Ν. Ιωάννου: Πού πρέπει να το δούνε, ναι.

Χρήστο εσύ πώς βλέπεις, είδαμε μια ανακοίνωση της Φαβέλας, όσο αφορά την σημερινή διαδήλωση, που να θυμήσουμε είναι στις 6 το απόγευμα, που είναι, Χρήστο;

Χρήστος: Στην πλ. Καραϊσκάκη, δίπλα στον ηλεκτρικό του Πειραιά, όπως βγαίνεις, είναι ένα λεπτό περπάτημα με τα πόδια.

Ν. Ιωάννου: Εκεί λοιπόν είναι σήμερα η μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση, συγκέντρωση. Ξεκινάει δηλαδή εκεί στην πλ. Καραϊσκάκη, έτσι;

Χρήστος: Η οποία, Νίκο να προσθέσουμε μια ενημέρωση της τελευταίας στιγμής, που ανεβάσαμε και στη σελίδα μας ότι θα ολοκληρωθεί κιόλας εκεί. Οπότε όποιος σκοπεύει να έρθει με το όχημά του μπορεί να το παρκάρει εκεί πέρα και θα επιστρέψει μετά η πορεία μετά το πέρας της στο ίδιο ακριβώς σημείο για να αποχωρήσει, αντίστοιχα όσοι έρθουν με ηλεκτρικό, γιατί είναι δίπλα.

Ν. Ιωάννου: Πολύ καλή αυτή η ενημέρωση, γιατί κάποιοι μαζεύονται όταν ακούν διαδήλωση στον Πειραιά, πώς θα πάω, πώς θα φύγω, που θα βάλω το αμάξι, θα είναι μακριά κι όλο αυτό. Πολύ καλή λοιπόν, εδώ η σημείωση του Χρήστου.

Λοιπόν είδαμε μία ανακοίνωση της Φαβέλας, όπου λέει ότι ναι είναι μία μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση αλλά να προσέξουν πώς θα έρθουν και με τι διάθεση, ένα κάρο κόσμος, ο οποίος υπερασπίστηκε πρόσφατα τα εθνικιστικά συλλαλητήρια. Έχοντας στο μυαλό μας, πιστεύω αυτή η ανακοίνωση κάνει αυτή τη σημείωση, έχοντας στο μυαλό μας ότι αυτά τα εθνικιστικά συλλαλητήρια, όπως είπε και η Ελευθερία πριν, έχουν δημιουργήσει μία αναστάτωση, μια έξαρση στην ίδια την Χρυσή Αυγή, την ανεβάζουν κατά κάποιο τρόπο. Δηλαδή νομιμοποιούν τον εθνικό πατριωτισμό τους, κατά κάποιο τρόπο. Προσπαθούν κάποιοι να αθώσουν τον εθνικισμό μιλώντας για πατριωτισμό. Ο πατριωτισμός όμως είναι εθνικός πατριωτισμός και δεν οδηγεί πουθενά αλλού εκτός από τον ναζισμό. Τι λες Χρήστο, γι' αυτή την ανακοίνωση της Φαβέλας;

Χρήστος: Λοιπόν Νίκο, η άποψή μου η προσωπική, θεωρώντας ότι εκφράζω και τη συλλογική μέσω αυτής της ανακοίνωσης που βγάλαμε είναι ότι μέσα από αυτά τα συλλαλητήρια, αφενός δόθηκε το φιλί της ζωής σε πρώτο βαθμό στην Χρυσή Αυγή και σε άλλα ακροδεξιά μορφώματα από το πουθενά πραγματικά. Ας σκεφτούμε λίγο, ας πάμε, ας γυρίσουμε το χρόνο 2 μήνες πίσω και να θυμηθούμε λίγο ποια ήταν η θέση της Χρυσής Αυγής στην δημόσια σφαίρα, στην πολιτική επικαιρότητα. Δεν ήταν πουθενά, το μόνο που υπήρχε ήταν η πίεση της οποίας ασκούσαν από όλα τα ανοιχτά μέτωπα, τα οποία είχε, όπως είναι η δίκη, όπως είναι το κλείσιμο των γραφείων τους, όπως είναι οι αποχωρήσεις των στελεχών της, όπως είναι όλα αυτά τα πράγματα. Και ξαφνικά, προκύπτει το θέμα με το μακεδονικό και ήταν ένα εκπληκτικό φιλί της ζωής, ήταν ένα τρομερό δώρο προς τους εθνικιστές και τους ναζιστές της Χρυσής Αυγής, τους ναζιστές δηλαδή, όχι εθνικιστές αλλά τελοσπάντων λεπτές οι διαφορές. Ενδεχομένως.. ας μην αναλωθούμε σε αυτό αυτή τη στιγμή.

Τώρα από εκεί και πέρα όσο αφορά τα συλλαλητήρια αυτά η θέση μας εμάς είναι σαφής. Θεωρούμε ότι όλοι αυτοί κατά κύριο λόγο αριστεροί, επειδή επιλέγουν ουσιαστικά να ψαρέψουν σε θολά νερά, με ψηφαλάκια και προκειμένου να εξασφαλίσουν κάπως την

πολιτική τους βιωσιμότητα πηγαίνουν όπου μπατάρει η βάρκα, που δεν καταδίκασαν λοιπόν αυτά τα συλλαλητήρια.

Ν. Ιωάννου: Ή τα καταδίκασαν με αστερίσκους, ακριβώς όπως ...

Χρήστος: Πάρα πολύ σωστά. Ή τα καταδίκασαν με αστερίσκους αφήνοντας όμως μία πόρτα ανοιχτή για όλους αυτούς, που θα θελήσουν να τους ψηφίσουν κάποτε και θα αποτελούν εν δυνάμει ψηφοφόρους. Εμείς θεωρούμε ότι αυτό το πράγμα, δεν έδωσε απλώς το φιλί της ζωής αλλά ουσιαστικά ανοίγουν τον δρόμο για μία και περαιτέρω κοινωνική νομιμοποίηση αυτών των πρακτικών. Είδαμε πάρα πολύ καλά όλοι τι συνέβη στην Θεσσαλονίκη. Πώς φασίστες έκαψαν μια κατάληψη και πήγαν να επιτεθούν στο Σχολείο, στον ΕΚΧ Σχολείο.

Ν. Ιωάννου: Φασίστες που συμμετείχαν την ίδια ώρα στο εθνικιστικό συλλαλητήριο.

Χρήστος: Ακριβώς, δίπλα από τους αστυνομικούς, παράλληλα με το υπόλοιπο συλλαλητήριο και δεν άνοιξε ρουθούνι. Και βλέπουμε τώρα εδώ πέρα, πως βγαίνει ο Μίκης Θεοδωράκης και λέει για το πως αγαπάνε την πατρίδα, απλώς κάπως εριστικά μάλλον. Από ότι φαίνεται αυτή η κυριακάτικη επίθεση στην Φαβέλα εντάσσεται στα πλαίσια αυτής της εριστικής αγάπης. Ήρθε η ώρα λοιπόν ο καθένας να αναλογιστεί τις ευθύνες του και να δούμε ποια είναι αυτή η εριστική αγάπη. Γιατί για εμάς είναι μια εριστική αγάπη, η οποία είναι με λοστάρια σε κεφάλια και με πυρσούς σε πρόσωπα, ναι αυτό είναι φασισμός, τελεία. Δεν διαπραγματευόμαστε, δεν μπορούμε να συνδιαλλαγούμε με αυτό το πράγμα και απαιτούμε μία κοινωνία που να είναι ξεκάθαρη σε αυτό το θέμα και όχι να του κλείνει το μάτι.

Ν. Ιωάννου: Ακριβώς Χρήστο, πολύ ωραία μας το είπες. Γιάννη, τώρα με αυτό που είπε ο Χρήστος και η Ελευθερία σε σχέση με τα συλλαλητήρια και την νομιμοποίηση της Χρυσής Αυγής, μαζί θυμάσαι κάναμε περατζάδα το συλλαλητήριο το εθνικιστικό και είχαμε εκεί φύλακες, ομάδες της Χρυσής Αυγής, πόσο εύκολα συμπεριφέρονταν σε σχέση με τον κόσμο εκεί, σαν να ήταν στο

γήπεδό τους κανονικά.

Γιάννης: Αυτό που εξέλαβα κι εγώ από την επίσκεψη του συλλαλητηρίου, σαν σκάουτερ, ας το πούμε κάπως.

Ν. Ιωάννου: Κατάσκοποι.

Γιάννης: Κατάσκοποι, ναι. Είδαμε όλο το κιτς, κατ' εμένα που επικρατεί και το χαμηλό επίπεδο ανθρώπων. Δηλαδή, εγώ περπατούσα εκεί μέσα κι ένιωθα ασφυκτικά μέσα εκεί πέρα. Δεν μπορούσα καν..

Ν. Ιωάννου: Θυμάμαι που έλεγες, Νίκο με πιάνει η καρδιά μου. Το στήθος μου.

Γιάννης: Ναι, με πιάνει η καρδιά μου και πως ας πούμε, διάφορες ομάδες, γι' αυτή τη μεριά των αριστερών, που λέμε πώς στην ουσία νομιμοποίησαν όλο τον κόσμο εκεί πέρα και δη τους χρυσαυγίτες, που ήταν μαζεμένοι και ήξεραν πολύ καλά οι ίδιοι αυτοί που καλούσαν και ο Μίκης ο Θεοδωράκης και οι άλλες αριστερές οργανώσεις ότι στα στενά, όπως τους είδαμε και στις στοές ήταν ομάδες χρυσαυγιτών και μάλιστα ακούγαμε ότι “πάμε να την πέσουμε στους άπλυτους” και “πάμε να τους τελειώνουμε” κτλ. Εγώ το άκουσα αυτό με τα αυτιά μου.

Εμένα αυτό, ας πούμε από τη μεριά των ανθρώπων, των αριστερών οργανώσεων με είχε εκνευρίσει πάρα πάρα πολύ, γιατί, αυτό που είπαμε πριν ότι τους νομιμοποίησαν και ήξεραν ότι τους νομιμοποιούν.

Πάντως, Νίκο, αν δεν έχεις κάτι να πεις ήθελα να τονίσω ότι και την Δευτέρα που πήγα στη συνέλευση στον Πειραιά, που ήταν μαζική και είχε κόσμο και την επόμενη μέρα που κάναμε μία γύρα για αφισοκόλληση, αυτό που είδα και με χαροποιεί ιδιαίτερα είναι ότι τα παιδιά δεν φοβήθηκαν καθόλου και το τόνισε και η Ελευθερία στην συνέντευξη τύπου, που είπε ότι δεν θέλουμε να είμαστε θύματα, δεν είμαστε θύματα και παρόλο του τι έπαθαν και προσπαθώ να μπω στην ψυχολογία τους μετά από αυτή την επίθεση, παρόλο την επίθεση που δέχτηκαν, συσπειρώθηκαν και

κοίταξαν κατάματα τους αντιπάλους, ας το πούμε έτσι. Κι αυτό που εξέλαβα εγώ είναι ότι δεν μάσησαν τα παιδιά, να το πούμε έτσι λαϊκά απέναντι σε αυτό. Κι ήθελα να ρωτήσω και την Ελευθερία και τον Χρήστο, αν αυτό που εξέλαβα εγώ, που είδα, αν όντως είναι έτσι. Αν, ας το πούμε έτσι σαν να σας συσπείρωσαν, αν σας δυνάμωσαν, ότι όντως δεν φοβηθήκατε.

Ελ. Τομπατζόγλου: Κοίταξε με δεδομένο τη σφοδρότητα της επίθεσης, αντιλαμβάνεσαι ότι αν πράγματι είχαμε φοβηθεί ή ότι δεν νιώθαμε συσπειρωμένοι δεν θα ήμασταν εκεί. Δηλαδή δεν είναι συναισθήματα που μπορείς να τα προσποιηθείς, όταν έχεις δεχθεί τέτοια επίθεση και είσαι σε μία άλφα κατάσταση πάρα πολύ άσχημη. Αυτό το πράγμα ήταν πηγαίο, ήταν αυθόρμητο και ήταν το μοναδικό συναίσθημα που επικράτησε σε όλους μας. Αυτό το πράγμα, ούτως ή άλλως είμαστε σαν συνέλευση πολύ δεμένοι. Αυτό το πράγμα έφερε κι άλλο κόσμο κοντά μας και θεωρώ ότι όσο δυσάρεστο και να είναι θα μας δώσει ώθηση για πάρα πολύ ωραία πράγματα στο μέλλον. Θα εδραιωθούμε, είμαι βέβαιη ότι θα εδραιωθούμε στον Πειραιά. Εξάλλου είμαστε και η μόνη συλλογικότητα μη κομματική, που έχει χώρο και στεγάζεται. Αυτός είναι και ο λόγος εξάλλου που δεχόμαστε επανειλημμένα χτυπήματα.

Ν. Ιωάννου: Και εκνευρίζει την Χρυσή Αυγή.

Γιάννης: Κι έναν χώρο που δημιουργεί, δεν είναι απλώς ένας χώρος.

Ν. Ιωάννου: Θα μιλήσουμε και γι' αυτό τώρα..

Ελ. Τομπατζόγλου: Που δημιουργεί, υπάρχει, δεν είναι κλειστός είναι πάρα πολλά.

Ν. Ιωάννου: Παράγει ένα κοινωνικό και πολιτικό λόγο

Γιάννης: Πάντως ένας φίλος εδώ λέει “respect”, που δεν φοβάστε αλλά ταυτόχρονα τονίζει λίγο και να υπάρχει και μία προσοχή.

Ν. Ιωάννου: Ο φόβος φυλάει τα έρμα, που λέει η παροιμία. Εγώ

θα ήθελα να επαναλάβω εδώ ότι η κοινωνία μπορεί να απομονώνει την Χρυσή Αυγή και κάθε ναζιστικό μόρφωμα. Απομονώνει την Χρυσή Αυγή, η οποία αρκείται βέβαια στα σκοτάδια του λαϊκισμού, τα σκοτεινά και χαμηλά ένστικτα, που εκφράζονται στην εκλογική διαδικασία, δεν εκφράζονται όμως όπου ο δημόσιος χώρος έχει κοινωνικά χαρακτηριστικά και η Φαβέλα είναι ένας ελεύθερος κοινωνικός χώρος, ένας δημόσιος χώρος που έχει χαρακτηριστικά κοινωνικά και όχι μόνο δεν μπορεί να εκφραστεί ούτε καν η προσπάθεια για τρομοκρατία της Χρυσής Αυγής εκεί από ότι φαίνεται και όπως μας λένε εδώ οι σύντροφοι αλλά παράγει αυτός ο χώρος πολιτισμό στην πραγματικότητα, Χρήστο. Μέσα σε ένα χρόνο τώρα πραγματικά έχει δημιουργηθεί εκεί, έχει γεννηθεί εκεί ένας πολιτικός χρόνος τόσο πυκνός, που μας φαίνεται ότι ήταν από πάντα στην Ναυάρχου Βότση η Φαβέλα.

Χρήστος: Έτσι είναι Νίκο, η Φαβέλα τώρα μέσα στο Μάρτιο, 17 Μαρτίου κλείνει ένα χρόνο απ' όταν άνοιξε με την πρώτη της εκδήλωση, με εκείνο το διήμερο που είχαμε κάνει 17 Μαρτίου του 2017 και απλώς μέσα σε ένα χρόνο έχουν συμβεί τόσα πολλά πράγματα, τα οποία είναι πρωτόγνωρα κατ'έμάς τουλάχιστον, για την τοπική κοινωνία. Να αναφέρω ενδεικτικά κάποια πράγματα που έχουν συμβεί στην Φαβέλα, γι' όσους δεν ξέρουν να έχουν μια μικρή εικόνα.

Αυτό τον ένα χρόνο λοιπόν μέσα στην Φαβέλα έχουν πραγματοποιηθεί συλλογικές δράσεις, συλλογικές κουζίνες, θεατρικές παραστάσεις, πολιτικές εκδηλώσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις, σεμινάρια, κύκλοι αυτομόρφωσης, ομάδες χορού, μπαζάαρ βιβλίου, προβολές και διάφορες άλλες εξωστρεφές δράσεις, με σκοπό τον επαναπροσδιορισμό των κοινωνικών σχέσεων γενικότερα. Και είναι σίγουρα πολλά άλλα πράγματα που ξεχνάω, για παράδειγμα νομίζω δεν ανέφερα ομάδα φωτογραφίας, ομάδα video editing γενικά, οι οποίες ξεκίνησαν μία εβδομάδα τώρα πριν την επίθεση.

Ελ. Τομπατζόγλου: Βιβλιοθήκη, δεν θυμάμαι αν είπες.

Χρήστος: Ομάδα βιβλιοθήκης βεβαίως, μάθημα ισπανικών που

είχαμε πέρυσι. Είναι πάρα πολλά πράγματα τα οποία έχουμε κάνει, σε συνδυασμό βέβαια με όλες αυτές τις πλούσιες πολιτικές εκδηλώσεις και τις βιβλιοπαρουσιάσεις που έχουμε φέρει, που είναι πάρα πολλές. Και θα κάνουμε ακόμα περισσότερα.

Γιάννης: Κι οι ανοιχτές συνελεύσεις.

Χρήστος: Σαφώς οι ανοιχτές συνελεύσεις, γενικότερα είναι ένας χώρος πολιτικής ζύμωσης, η Φαβέλα κι αυτό θέλουμε να είναι ουσιαστικά. Να είναι ένας αυτοδιαχειριζόμενος χώρος στον Πειραιά, ο οποίος έχει θέσει ως στόχο του να αποτελέσει ένα κόμβο ακηδεμόνευτης πολιτικής και πολιτιστικής έκφρασης για την τοπική κοινωνία. Αυτό είναι, αυτός είναι ο στόχος μας.

Ν. Ιωάννου: Κι ένα σημαντικό πράγμα που έγινε εκεί στη Φαβέλα, μια σημαντική πολιτική και κοινωνική δημιουργία, πιστεύω είναι το Κοινωνικό Αντιφασιστικό Μέτωπο, που εκεί έγιναν και οι πρώτες συνελεύσεις και νομίζω εκεί γίνονται και οι συνελεύσεις του. Που έδωσε μία νέα πραγματικά ώθηση στον αντιφασισμό συνολικά στον αστικό αυτό μεγάλο κόμβο, στην μητρόπολη της Αθήνας. Με την έννοια ότι αρχίζουμε να βλέπουμε τον αντιφασισμό όχι με όρους του πώς θα προφυλαχθούμε απλώς από την επίθεση των φασιστών, των νεοναζιστών της Χρυσής Αυγής αλλά ψάχνοντας τι είναι πραγματικά ο φασισμός, ερχόμενοι κάποιες φορές και κοντά στη γνωστή κουβέντα του Μάνου Χατζιδάκη, που έλεγε ότι “ο νεοναζισμός είναι εμείς κι εσείς”, όπως στη γνωστή παράσταση του Λουίτζι Πιραντέλλο. Ψάχνοντας να δούμε τι είναι αυτό που παράγει ακόμα και σήμερα το νεοναζισμό, τι είναι αυτό που κάνει να δημιουργούνται άνθρωποι που έχουν τέτοιες αντιλήψεις, που βέβαια φυσικά δεν είναι κάτι τυχαίο, κάτι έτσι που έρχεται από τον ουρανό.

Λέει πάλι συγκεκριμένα ο Μάνος Χατζιδάκης “ο νεοναζισμός δεν είναι οι άλλοι, είναι οι μισητοί δολοφόνοι που βρίσκουν όμως κατανόηση από τις διωκτικές αρχές λόγω μιας περίεργης αλλά όχι ανεξήγητης συγγενικής ομοιότητας. Είναι εκείνοι που τους έχουν συνηθίσει οι αρχές και οι κυβερνήσεις σαν μια πολιτική

προέκτασή τους ή σαν μια επιτρεπτή ανησυχία”. “Ο εθνικισμός..” λέει ο Χατζηδάκης, “..είναι κι αυτός νεοναζισμός. Τα κουρεμένα κεφάλια των στρατιωτών έστω και παρά τη θέλησή τους ευνοούν την έξοδο της σκέψης και της κρίσης, ώστε να υποτάσσονται και να γίνονται κατάλληλοι για την αποδοχή διαταγών και κατευθύνσεων προς κάποιο θάνατο δικό τους ή των άλλων”.

Κι εδώ βλέπουμε ότι η συζήτηση που είχαμε πριν, ο τρόπος που μας περιέγραψε κι όλα αυτά που μας περιέγραψε η Ελευθερία πως είναι πράγματα που είναι γνωστά, καταγεγραμμένα στην ιστορία.

Έχουμε, λοιπόν Χρήστο, τον κοινωνικό αντιφασισμό, τότε ξεκινάει, τότε ξεκίνησε ο κοινωνικός αντιφασισμός, το Κοινωνικό Αντιφασιστικό Μέτωπο, θυμάστε; Ελευθερία, τότε είχατε τις πρώτες συνελεύσεις, ήτανε πέρυσι τον Αύγουστο.

Ελ. Τομπατζόγλου: Τον Αύγουστο, τέλος Ιουλίου νομίζω, αρχές Αυγούστου ξεκινήσαμε. Η πρώτη δράση που αποφασίσαμε να κάνουμε και ήταν και πολύ επιτυχημένη ήταν η διοργάνωση της πορείας μνήμης στο Κερατσίνι, για την συμπλήρωση τεσσάρων χρόνων από την δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Ν. Ιωάννου: Που ήταν πραγματικά μια επιτυχημένη διαδήλωση, που είχε τελειώσει με μία μεγάλη συναυλία.

Ελ. Τομπατζόγλου: Κατέληγε ναι στη συναυλία που διοργάνωνε η οικογένεια και φίλοι του Παύλου. Ήταν μαζικότητα και παρά τις προσπάθειες ή τους φόβους κάποιων ότι στον Πειραιά δεν θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο, καθώς είχαν ακουστεί και διάφορα, να μεταφερθεί η πορεία πλέον στην Αθήνα για να αποκτήσει κεντρικοπολιτική δήθεν τελοσπάντων, βαρύτητα και τα σχετικά. Αυτό διαψεύστηκε περίτρανα.

Ν. Ιωάννου: Και βλέπουμε ίσα ίσα με τα τελευταία γεγονότα ότι πλέον εκεί παίζεται το παιχνίδι, στον Πειραιά.

Ελ. Τομπατζόγλου: Κοίταξε είναι το εξής ζήτημα, το οποίο μπορεί να μην μπορεί να το αντιληφθεί κάποιος που μένει εκτός περιφέρειας του Πειραιά. Αυτές οι γειτονιές χρειάζονται

στήριξη. Τα πράγματα, η βαρύτητα θα πρέπει να πέσει στον Πειραιά. Προφανώς υπάρχουν κι άλλες περιοχές αλλά οι άλλες περιοχές, ευτυχώς έχουν καταφέρει με τους δικούς τους τρόπους κάπως να περιορίσουν τις δράσεις.

Το γεγονός ότι στον Πειραιά υπάρχει η τοπική του Πειραιά, η οποία να σημειώσουν για όσους δεν το ξέρουν είναι από τις πρώτες που υπήρχαν ποτέ. Δηλαδή εγώ την θυμάμαι από τότε που ήμουν στο σχολείο, δηλαδή μιλάμε για πάνω από 20 χρόνια. Δεν είναι μία τοπική που δημιουργήθηκε ενόψει της ανόδου της Χρυσής Αυγής, εκλογικά το 2012.

Ν. Ιωάννου: Υπήρχε από πριν.

Ελ. Τομπατζόγλου: Υπήρχε ναι, υπάρχει πάρα πολλά χρόνια. Πράγμα που σημαίνει ότι για εμένα είναι ο τελευταίος και ο πιο επικίνδυνος θύλακας. Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να αντιληφθεί το κίνημα ότι θα πρέπει να ρίξουμε αρκετό βάρος στην περιοχή του Πειραιά.

Ν. Ιωάννου: Η σημασία λοιπόν της σημερινής διαδήλωσης και παρότι η βροχή μας απειλεί, μας τα χαλάει, παρότι έχουμε την απειλή του βροχερού καιρού νομίζω ότι το κάλεσμα παραμένει το ίδιο κι ακόμα πιο πολύ σημαντικό στο να έχει ανταπόκριση και τώρα δηλαδή με τον καιρό, που μας τα χαλάει κάπως. "Η σημασία της σημερινής διαδήλωσης ξεπερνάει", λέει στην ανακοίνωσή της η Φαβέλα, "ξεπερνάει κάθε οργάνωση, κόμμα, κυβέρνηση. Πιάνοντας αυτή την κουβέντα νομίζω ότι και το κοινωνικό αντιφασιστικό μέτωπο έχειβάλει κάποιους τέτοιους όρους στην συγκρότησή του κι γι' αυτό είχε και το αποτέλεσμα που είχε πέρυσι τον Σεπτέμβρη. Υπήρξε βέβαια και η υπόσχεση ότι δεν θα είναι ένας αντιφασιστικός Σεπτέμβρης απλώς αλλά θα είναι ένας κοινωνικός αντιφασισμός, ο οποίος θα διατρέχει όλο το χρόνο. Είχαμε εκδηλώσεις και τον υπόλοιπο χρόνο, Χρήστο. Και σε άλλο μέρη πέρα από τον Πειραιά.

Χρήστος: Ναι, και στην Πετρούπολη, αν θυμάμαι καλά και στην Αθήνα νομίζω είχε γίνει.

Ν. Ιωάννου: Και στην Πετρούπολη και στην Αθήνα. Και θα έπρεπε να τις προεκτείνουμε. Βέβαια μας συμβαίνουν αυτά που συμβαίνουν και επικεντρωνόμαστε ξανά και ξανά στον Πειραιά.

Γιάννης: Πάντως, ένας φίλος εδώ λέει και πιστεύω ότι έχει δίκιο ότι..

Ν. Ιωάννου: Εδώ, εννοείς στο chat, από το οποίο μας ενημερώνεις.

Γιάννης: Στο chat, ναι συγγνώμη. Ξέχασα να το πω, στο chat. Ότι η Φαβέλα έχει αλλάξει τους συσχετισμούς στον Πειραιά. Κι αυτό είναι κάτι που θέλω να σχολιάσουμε με τα παιδιά.

Χρήστος: Ευχαριστούμε τον φίλο, πρώτα πρώτα για τα καλά του λόγια.

Γιάννης: Θέλω να πω, θεωρείτε όντως ότι έχει αλλάξει η Φαβέλα τους συσχετισμούς στον Πειραιά;

Χρήστος: Εγώ θα ήθελα να πιαστώ από αυτό που είπαν ο Νίκος με την Ελευθερία, πριν από λίγα λεπτά, που ανέφερε η Ελευθερία ότι η τοπική του Πειραιά και τα γραφεία της είναι ο τελευταίος, ουσιαστικά θύλακας εκείνης της περιοχής και απάντησε ο Νίκος ότι έχει πολύ βαθιές ρίζες, ουσιαστικά. Είναι όμως πάρα πολύ σημαντικό να δούμε ότι όντως οι ρίζες είναι πάρα πολύ βαθιές, γιατί ο Πειραιάς, μην γελιόμαστε, είναι και μία περιοχή με μεγάλα συμφέροντα οικονομικά, γίνεται παιχνίδι στον Πειραιά. Όμως αυτές οι ρίζες είναι πλέον ξεκάθαρα αποδεδειγμένο ότι δεν είναι κοινωνικές ρίζες. Η Χρυσή Αυγή μπορεί να είναι πολύ βαθιά ριζωμένη στην κοινωνία τους Πειραιά αλλά δεν είναι κοινωνικά ριζωμένη.

Ο Πειραιάς είναι έτοιμος πλέον να την αποβάλλει. Η Χρυσή Αυγή είναι σαν ένας ιός, ο οποίος απλά έχει επιβληθεί σε αυτή την κοινωνία, γιατί κάποιοι είχαν την ανάγκη να τον φυτέψουν. Πλέον όμως, κι αυτό αποδεικνύεται από όλα τα κοινωνικά αντανakλαστικά, αυτό θα αποδειχθεί σήμερα στην πορεία με

εμφανή τα κοινωνικά χαρακτηριστικά, τα οποία θελουμε να της προσδώσουμε, ότι δεν έχουν καμία κοινωνική απεύθυνση πλέον αυτοί οι άνθρωποι. Δεν μπορούνε να σταθούνε. Αυτό αποδεικνύεται από το οτιδήποτε λοιπόν, από το ότι ενώ θα έπρεπε να έχουν την μέγιστη συσπείρωση, καθότι έχουν μαζευτεί όλοι, από το Πέραμα, τη Σαλαμίνα, τον Κορυδαλλό, τη Νίκαια, έχουν κλείσει όλα τους τα γραφεία σε αυτές τις περιοχές και έχουν έρθει εδώ πέρα στον Πειραιά. Μιλάμε απλώς για μία ομάδα 15-20 ατόμων. Δεν έχουν κάποια κοινωνική γείωση και εκεί είναι, έτσι έχουμε καταφέρει να αλλάξουμε λοιπόν κάποια πράγματα. Γιατί αυτή την κοινωνική γείωση, που τους λείπει είναι αυτό ακριβώς που φέρουμε εμείς.

Ν. Ιωάννου: Είμαστε λοιπόν σε μία φάση που ο αντιφασισμός πάει να κουτουπώσει, κατα κάποιο τρόπο την Χρυσή Αυγή στον Πειραιά και η σημερινή διαδήλωση είναι ακόμη μια ευκαιρία γι' αυτό, μια ακόμα ευκαιρία για κοινωνικό χαστούκι. Και να τονίσουμε ότι τα χαστούκια από πλευράς κοινωνίας προς την Χρυσή Αυγή είναι κοινωνικά χαστούκια και όχι χαστούκια από αυτά που οι ίδιοι βάζουν σε δράση και ονειρεύονται..

Τι άλλο θα είχαμε να πούμε τελειώνοντας αυτήν εδώ την εκπομπή. Ναι, Γιάννη.

Γιάννης: Να σχολιάσω κάτι, Νίκο. Εγώ θεωρώ ότι από όσα έχουμε δει όλα αυτά τα χρόνια, ότι είναι υπόθεση της κοινωνίας και στα χέρια τα δικά μας και των κινημάτων να τελειώνουμε μια και καλή με τον φασισμό. Θεωρώ ότι είναι στα χέρια τα δικά μας και οι αλλαγές και μεταβολές σε κοινωνικό επίπεδο πιστεύω ότι γίνονται, αρκεί να τις φανταστούμε. Να περάσω και λίγο στο φαντασιακό και να δανειστώ και μία φράση από το Χαράρη, επειδή βλέπουμε στην σημερινή κοινωνία, οι θεοί έχουν καταρρεύσει, όποιοι κι να είναι αυτοί. Και λέει ο Χαράρη: "Υπάρχει.." λέει, "..τίποτα πιο επικίνδυνο από δυσαρεστημένους και ανεύθυνος θεούς, που δεν ξέρουν τι θέλουν". Και το ερώτημα που θέλω να θέσω εγώ είναι, τι θέλουμε να θέλουμε. Αυτό, τι θέλουμε να θέλουμε. Δηλαδή είναι στα χέρια τα δικά μας να τελειώνουμε με αυτό το φαινόμενο.

Ν. Ιωάννου: Τι θέλουμε λοιπόν από τη ζωή μας; Εμείς θα αποφασίσουμε τι θέλουμε από τη ζωή μας. Εμείς θα αποφασίσουμε πώς θα αντισταθούμε στον φασισμό. Αποφασίζουμε και το κάνουμε, αντιστεκόμαστε στον φασισμό.

Βέβαια, η δράση μας ίσως έχει δυο διαφορετικά πλατό που εξελίσσεται, να το πούμε έτσι κάπως σχηματικά. Το ένα είναι, θα μπορούσε να πει κάποιος πίεση, μια πίεση προς την πλευρά της συντεταγμένης πολιτείας, ας πούμε, της κυβέρνησης δηλαδή και του κράτους αλλά και την περίπτωση της δικαιοσύνης, έχει για παράδειγμα το σθένος η ελληνική δικαιοσύνη και η ελληνική πολιτεία, το ελληνικό κράτος να αντιμετωπίσει τον ναζισμό ή θα χρειαζόταν μια έξωθεν επέμβαση, μία απόβαση στη Νορμανδία, όπως έγινε στην περίπτωση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Γιατί ο ναζισμός πήρε αυτή την μορφή, έκανε ένα παγκόσμιο πόλεμο και δεν μπόρεσε η Ευρώπη από μόνη της και είχαμε μία απόβαση από την Νορμανδία. Μπορεί σήμερα εδώ η ελληνική δικαιοσύνη και το ελληνικό κράτος να το αντιμετωπίσει; Μήπως δεν μπορεί; Μήπως πρέπει να πάρουμε υπόψη μας και τα λόγια του Χατζιδάκι και τη σχέση που υπάρχει. Γιατί έχουν λάθος αυτοί που πιστεύουν ότι η Χρυσή Αυγή είναι ένα αντισυστημικό κόμμα, το αντίθετο. Είναι ένα υπερσυστημικό κόμμα.

Γιάννης: Κι ήταν και σχόλιο στο chat. Είχε μια σχετική συζήτηση κατά πόσο είναι ή δεν είναι συστημικοί-αντισυστημικοί.

Ν. Ιωάννου: Ακριβώς αυτό πιστεύω εγώ και νομίζω όλοι μας εδώ ότι είναι η Χρυσή Αυγή κι όπως πολύ ωραία μας το περιέγραψε ο Χατζιδάκις που διαβάσαμε από το κείμενο του πριν, το απόσπασμα. Η Χρυσή Αυγή είναι ένα υπερσυστημικό κόμμα.

Κινδυνεύουμε από την υπερκρατικοποίηση και όχι από την αποκρατικοποίηση, η οποία αντικαθίσταται από την κοινωνικοποίηση βέβαιως και όχι μια αποκρατικοποίηση, όπου αντικαθίσταται από την κυριαρχία του οικονομισμού. Μην μας περδέψουν με τον φιλελευθερισμό.

θα ήθελα μία τελευταία κουβέντα, γιατί έχουμε ακόμα 2-3 λεπτά, παιδιά. Μία τελευταία κουβέντα και από την Ελευθερία και από τον Χρήστο κλείνοντας την εκπομπή μας.

Ελ. Τομπατζόγλου: Τι να πω εγώ; Εγώ θέλω να πω αφενός ως προς το σημερινό ότι θεωρώ ότι θα είναι μαζικότατο. Η ανταπόκριση ήταν τεράστια. Ήρθαν άνθρωποι στη συνέλευση της Φαβέλας, την προηγούμενη Δευτέρα, που πολιτικά μπορεί να βρισκόμαστε σε τελείως διαφορετικά πλαίσια και συνεννοηθήκαμε άψογα. Πράγμα που σημαίνει ότι έγινε αντιληπτό σε όλους ότι αυτό το πράγμα είναι υπεράνω όλων μας. Γιατί θα μπορούσε να ήταν τα κεφάλια οποιουδήποτε άλλου αντιφασίστα, αυτό. Αυτό πρέπει να γίνει κατανοητό. Ότι ο φασισμός δεν στοχοποιεί ανθρώπους, στοχοποιεί ιδέες και δράσεις. Όποιος λοιπόν έχει αυτή τη δράση και τις ίδιες ιδέες με εμάς, θα μπορούσε να ήταν στόχος κι αυτό το πράγμα ένωσε τους πάντες και πιστεύω ότι σήμερα θα φανεί.

Ν. Ιωάννου: Ωραία, Χρήστο;

Χρήστος: Λοιπόν θέλω λίγο να πιαστώ, ένα λεπτάκι, από κάποια μηνύματα, τα ποία βλέπω στο chat, τα οποία μάλλον τα βλέπω λίγο απαισιόδοξα, βέβαια. Συζητάνε σχετικά με το τι συνέβη στα συλλαλητήρια και θα δούμε. Θέλω να υπενθυμίσω ότι στο συλλαλητήριο στην Αθήνα, δεν θεωρώ εγώ προσωπικά ότι το εθνικιστικό κίνημα, που δημιουργήθηκε, τα εθνικιστικά μορφώματα τελοσπάντων βγήκαν κερδισμένα. Εάν θυμάμαι καλά το τι συνέβη στα στενά των Εξαρχείων και σε ό,τι εξόρμηση τελοσπάντων, σε όποια επίθεση προσπάθησαν να κάνουν, μάλλον το αντίθετο θα έλεγα.

Λοιπόν αντίστοιχα στον Πειραιά, το τελευταίο διάστημα, το παράδειγμα ας πούμε που ανέφερα, το ότι έφεραν ολόκληρο Μιχαλιάκο κι δεν κατάφεραν να έχουν ανακοινωμένη και δημόσια την εκδήλωσή τους μάλλον δείχνει μία άλλη κατεύθυνση. Οπότε λοιπόν πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι. Νομίζω συμβαίνουν κινήσεις, οι οποίες είναι στη σωστή κατεύθυνση, πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας ότι ο φασισμός, όπως πολύ σωστά είπε και η Ελευθερία είναι ο υπέρτατος εχθρός, είναι ο εχθρός της

ανθρωπότητας, όπως θα μπορούσαμε να λέμε και η θανατοπολιτική του.

Γι' αυτό το λόγο, επίσης πρέπει να αντιληφθούμε ότι η μάχη με τον φασισμό οφείλει να είναι πολυεπίπεδη, δηλαδή και στο κοινωνικό πεδίο και στις δικαστικές αίθουσες ακόμα και στον δρόμο, στο πεζοδρόμιο, καθημερινά. Υπάρχουν εκφάνσεις του φασισμού σε κάθε μορφή της καθημερινότητάς μας και πρέπει να παλεύονται.

Κλείνοντας, θέλω να υπενθυμίσω ότι 6 η ώρα, είναι η συγκέντρωση στην πλατεία Καραϊσκάκη, καλούμε οποιονδήποτε θέλει να έρθει για μια πρωτόγνωρη αντιφασιστική συγκέντρωση για την κοινωνία του Πειραιά. Θεωρούμε ότι η μαζικότητά της θα είναι άνευ προηγουμένου για τα δεδομένα του Πειραιά.

Ν. Ιωάννου: Ωραία. Ευχαριστούμε πολύ την Ελευθερία Τομπατζόγλου, ευχαριστούμε πολύ τον Χρήστο από τη Φαβέλα.

Ήταν η ραδιοφωνική εκπομπή της Βαβυλωνίας, το ραδιόφωνο του The Press Project. Θα είμαστε ξανά μαζί την επόμενη Παρασκευή, 6 με 7 το απόγευμα.

Σας ευχαριστούμε πολύ, γεια σας.

ΤΕΛΟΣ ΕΚΠΟΜΠΗΣ

Report on the Chemnitz Pogrom

First-hand report by a German activist

Maybe you've heard of it, maybe not. This is a brief report on recent happenings in Chemnitz / Saxonia.

Chemnitz is a former industrial city of about 250.000 citizens situated in Saxony. This German state is known for its pretty right-wing state apparatuses and a strong fascist street movement (Pegida). Chemnitz, too, has a strong fascist movement and for some time it even was home to the Neonazi terror group, 'National-Socialist Underground' (NSU), known for having executed nine immigrants and a police officer.

There is, however, also a left-wing, antifa and anarchist scene in Chemnitz with two housing projects, an autonomous youth center, a feminist group, a local group of the anarchist union FAU and antifascist activists.

In the night of Saturday to Sunday, August 25th/26th, two groups of men got into trouble during the Chemnitz city festival. An Iraqi and a Syrian national reportedly stabbed two Russian Germans and a Cuban German, the latter, Daniel H., dying as a result of his injuries.

On Sunday morning, when the public learned of the killing, the right-wing football hooligan group Kaotic Chemnitz called on facebook for a protest in the streets. In the evening about 1000 right-wing hooligans, fascists, and so-called 'concerned citizens' gathered and started to march through Chemnitz. Police was not able to control them at all. At some point the mob started chasing and beating up immigrants.

A local fascist fringe party, Pro Chemnitz, that also has deputies in the city council, called for a march on the following day. Now antifascists from Chemnitz and neighbouring cities such as Dresden, Leipzig, Jena, Erfurt and others started to mobilise, too. On Monday evening 1000 antifascists of all stripes faced a mixture of 8000 hooligans, fascists and right-wing citizens. Police deployed only 600 officers and, hence, was not able to control the fascists. During and after their march several street fighting squads left the fascist rally aiming to attack the antifascists. On the way from the antifascist rally to the train station, to their cars or back

home several antifascists were attacked. They got off lightly, though. Only one remained with a broken nose.

Monday was a wake-up call, not only for the radical movement but for the public, too. It was clear that something had to be done. On Thursday, Saxony's Minister-President Kretschmer was to join a citizens' dialogue in Chemnitz and fascists would organise a counter-rally and on Saturday there would be two marches, organised by Pro Chemnitz and AfD. At the end, it was agreed to call for an antifascist rally to be held in Chemnitz on Saturday.

On Monday, about 900 right-wingers held a rally against Minister-President Kretschmer, the 'lying press', the 'political establishment' and so forth. No specific incidents.

On Saturday, fascists and antifascists from all over Germany went to Chemnitz. 4500 fascists and 3500 antifascists were reported. Pro Chemnitz held a first march and then joined the march that was organised by the AfD as a 'silent march' allegedly to commemorate the victim of the stabbing. At some point, the march could be blocked by hundreds of antifascists. After that police kettled hundreds of antifascists, keeping them for hours and checking their ID's. At the same time, fascist groups started attacking counter-protesters again. Several people were injured.

In some West-German cities there were big antifascist rallies. In Hamburg up to 10.000 people took to the streets, in Berlin, too. That's nice but it doesn't change the situation on the ground. Still, it shows that it's not just fascists conquering the streets but that we're witnessing some kind of polarisation.

On Monday, September 3rd, a concert 'against the right' and 'against hatred' and with the slogan 'We're more' was organised in Chemnitz by different artists, some mainstream (like 'Kraftklub', 'Die Toten Hosen'), others openly antifa

(such as ‚Feine Sahne Fischfilet‘ and ‚Egotronic‘).

About 65.000 people reportedly attended the concert.

The concert didn't change the balance of forces on the streets, though. On Friday, September 7th, there was another march organised by Pro Chemnitz. 2000 fascists and about 1000 antifascists took to the streets. This time, no clashes were reported. As it seems, things are calming down now.

Some notes from an anarchist perspective. On Monday, the second day of the pogrom, there were only 600 police and the fascists' march went totally out of control. That was not, as liberals and democrats assert, government failure. Everybody knew that thousands of fascists would flock to Chemnitz and that things would get extremely violent. It must have been a conscious decision by some higher echelons in the police and state apparatuses to deploy way too few police and, thus, let the situation escalate.

In the pogroms of the past years it's been the same, in Freital / Saxony in January 2015, in Heidenau /Saxony in August 2015 and in other places, too. It seems to be the strategy of a part of Saxony's (and Germany's) state apparatus to encourage and tolerate fascist street violence and terror – **as a means to combat leftists, to discipline the immigrant population, and to legitimise calls for the further buildup of the police and secret services.**

On Saturday, September 1st, we've seen an alliance of fascists across political divisions: right-wing football hooligans, local fascists of Pro Chemnitz, national-socialists of Dritter Weg, fascists of the party Die RECHTE, the Identitarian Movement, the right-wing populist movement Pegida, the right-wing populist party AfD. This marks a new stage in the history of the fascist movement since 2012. The fascists are growing ever stronger and the level of street violence is increasing.

Also on the antifascist side, somehow organically, **a unity**

front has been formed, stretching from the social-democratic party SPD to autonomous antifas and anarchists. Thuringia's SPD, for example, sponsored busses to bring counter-protestors from Erfurt, Jena, and other cities to Chemnitz and almost all antifas, radical leftists and anarchists from those cities took those busses. There is a huge debate on how closely or if at all we should cooperate with politicians and authoritarian leftists and in the past years many of us categorically denied any cooperation. During the pogrom, however, the question was not even raised. This should give us reason for reflection.

Democratic politicians of all stripes (from the conservative CDU to the left-wing party) were quick to condemn the fascist street violence. What's their motive? Some of them were pretty clear about that. They're concerned that fascist violence might cheapen the image of Chemnitz, frighten off investors and entrepreneurs and endanger the integration of immigrants as a cheap and flexible workforce into the German economy. At the same time, there are only very few politicians to condemn state violence against immigrants, e.g. vexatious police controls or deportations, to the same extent. Furthermore, those 'antifascists' felt compelled to distance themselves from left-wing and radical antifascists, lumping them together with the fascists as 'extremists'.

The objective of their antifascism, i.d. state antifascism, hence, is to maintain a certain equilibrium of forces in order to keep capitalist exploitation and the wielding of state authority going smoothly.

The AfD is the third strongest party in Germany. In the 2017 federal elections it won 12,5 per cent of the votes. In some states, such as Saxony, it won around 25 per cent, thus becoming the second strongest party. In Saxony, where state elections are going to be held in 2019, according to this election outcome, the only government possibly to be formed would be a coalition government of the conservative CDU and the fascist AfD. Their strategy, as laid out by AfD leader and

right-wing intellectual Björn Höcke, is to transform the democratic system into an authoritarian regime. This is to be done by a national opposition made up by three fronts: the AfD as parliamentary force, the Neonazis as street movement, and, thirdly, disenchanted segments of the state apparatuses, i.d. cops, judges, state attorneys, military. This strategy is proving to be successful. The AfD is already the third strongest party.

The street violence scenes of Chemnitz showed the increasing strength of the fascist movement. And there are a lot of cops, military, judges and other state officials in the AfD or in touch with the AfD. To give just one example of these days. In the midst of the Chemnitz events a correctional officer leaked the arrest warrant of the suspected murderer of the Daniel H. to fascists who then published it. Before leaking it, he discussed the move with around a dozen colleagues in a WhatsApp group.

Fascism, however, is not an endeavour of the new right.

We should not forget that it's conservative, social-democratic, green, in some states such as Berlin and Thuringia even left-wing politicians who are organising today's deportation regime – not the AfD. During the Chemnitz pogrom it was the Saxon police, i.d. of a state led by a conservative-social democratic government, that gave free rein to fascists and attacked anti-fascists. After the Chemnitz pogrom it was Saxony's Minister-President of the CDU and the head of the German intelligence service, the 'Federal Office for the Protection of the Constitution', who doubted and even denied that there was any mob violence against immigrants in Chemnitz – not the AfD. Even Sara Wagenknecht, a politician of Die Linke, not the AfD, who defended the right-wing mob by stating that not all protesters were fascists, that many of them were socially discontent citizens.

All in all, this is a sinister situation and many of us feel

pretty concerned about the future.

Πανευρωπαϊκή Αντιφασιστική Συνάντηση & Διαδήλωση | 17-18 Σεπτέμβρη

**ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΙΚΗ
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ**
ΔΕΥΤΕΡΑ 17-9 7.30μμ.

στο Ελεύθερο Αυτοδιαχειριζόμενο Θέατρο **ΕΜΠΡΟΣ**
(Ρίγα Παλαμίδη 2 Ψυρρή)

**5 Χρόνια από τη δολοφονία του
"Killah P." Παύλου Φύσσα** και για τη
5η χρονιά της διαδήλωσης στις 18-9 από το Κερατσίνι ως τα
γραφεία της Χρυσής Αυγής στον Πειραιά **Διοργανώνουμε**
την πανευρωπαϊκή συνάντηση με θέμα:
Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ
ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Καλούμε στην εκδήλωση όλες τις αντιφασιστικές συλλογικότητες, συσπειρώσεις, κοινωνικούς
χώρους, άτομα, σε μια ανοικτή διαβούλευση δικτύωσης και κοινού ευρωπαϊκού αντιφασιστικού αγώνα

Εισηγητές:
Ελευθερία Τσιματζόγλου (συνήγορος στη Δίκη της Χ.Α.)
Davide Salvadori (Ιταλία, Milano in Movimento / CSOA Lambretta)
Nina Wyborg (Γερμανία, nika.mobi / antifa-ak.org)
Viktor Stransky (Βουλγαρία, Fabrika Autonomia)
Hazem M. (Γαλλία, Αντιφασιστικά κινήματα και ακροδεξιά)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ - BEYOND EUROPE

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ANTIFA
Προς τα γραφεία της Χρυσής Αυγής-ΠΕΙΡΑΙΑ

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ
ΤΡΙΤΗ
17.00

Προσυγκέντρωση στο
Κερατσίνι (στο μνημείο)
5ος Χρόνος από
τη δολοφονία του
KILLAH P.
ΠΑΥΛΟΥ
ΦΥΣΣΑ

Ο αγώνας ενάντια στο φασισμό
Είναι αγώνας της ζωής
Ενάντια στο θάνατο

Να τον Αντιπαλέψουμε ΠΟΛΙΤΙΚΑ
Να τον ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ στο ΔΡΟΜΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
BEYOND EUROPE

ΔΕΥΤΕΡΑ 17-9

5 Χρόνια μετά τη δολοφονία του "Killah P" Παύλου Φύσσα και
ενόψει της διαδήλωσης στις 18-9, από το Κερατσίνι στα γραφεία
της Χρυσής Αυγής στον Πειραιά, διοργανώνουμε την πανευρωπαϊκή
συνάντηση με θέμα:

"Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ

ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ"

ώρα 7:30μ.μ. στο ελεύθερο αυτοδιαχειριζόμενο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ
(Ρήγα Παλαμήδου 2, Ψυρρή)

Καλούμε στην εκδήλωση όλες τις αντιφασιστικές συλλογικότητες, συσπειρώσεις, κοινωνικούς χώρους, άτομα, σε μια ανοιχτή διαβούλευση δικτύωσης και κοινού ευρωπαϊκού αντιφασιστικού αγώνα.

Εισηγητές:

Ελευθερία Τομπατζόγλου (συνήγορος στη δίκη της Χ.Α.)

Davide Salvadori (Ιταλία, Milano in Movimento / CSOA Lambretta)

Nina Wyborg (Γερμανία, nika.mobi / antifa-ak.org)

Viktor Stransky (Βουλγαρία, Fabrika Avtonomia)

Hazem M. (Γαλλία, Αντιφασιστικά κινήματα και ακροδεξιά)

ΤΡΙΤΗ 18-9

Δ Ι Α Δ Η Λ Ω Σ Η ANTIFA

5ος Χρόνος από τη δολοφονία του "Killah P" Παύλου Φύσα

ώρα 17:00μ.μ. ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ (Από το μνημείο) – ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ
ΑΥΓΗΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

Το τελευταίο διάστημα, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να σηκώσει κεφάλι ο εγχώριος φασισμός, η Χρυσή Αυγή με άλλα ναζιστοειδή γκρουπούσκουλα και με πρόσχημα τα εθνικιστικά συλλαλητήρια για το Μακεδονικό, βρήκαν ευκαιρία να επιτεθούν σε μετανάστες, σε Ελεύθερους Κοινωνικούς Χώρους και σε καταλήψεις.

Στις 21 Ιανουαρίου είχαμε τον εμπρησμό της κατάληψης Libertatia στη Θεσσαλονίκη, στις 25 Φλεβάρη επίθεση μελών της Χρυσής Αυγής στον ΕΚΧ Φαβέλα στον Πειραιά με αρκετούς τραυματίες άνδρες και γυναίκες, ενώ στις 24 Ιουνίου επιτέθηκαν στον Κοινωνικό χώρο για την Υγεία (κατάληψη του πρώην ΠΙΚΠΑ)

στα Πετράλωνα της Αθήνας, την ώρα που πραγματοποιούταν η συνέλευση των κατοίκων.

Παράλληλα, παρατηρείται μια άνοδος της ακροδεξιάς και μια παλινόρθωση του εθνικισμού στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης, η οποία αποτυπώνεται είτε εκλογικά είτε με επιθέσεις σε μειονότητες και ανθρώπους του αγώνα. Στην Ιταλία, στη Γερμανία, στη Γαλλία, ο εθνικισμός και ο φασισμός αφήνει το αποτύπωμά του με δολοφονικές επιθέσεις σε ντόπιους και μετανάστες.

Η στρατηγική της θανατοπολιτικής με αρωγούς την εξουσία, την κατάσταση εξαίρεσης, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό, τον αντισημιτισμό καθιστούν τον φασισμό εχθρό του ανθρώπινου γένους.

Ο αγώνας ενάντια στον φασισμό είναι αγώνας της ζωής ενάντια στον θάνατο.

Να τον αντιπαλέψουμε πολιτικά να τον συντρίψουμε στον δρόμο.

Διοργάνωση:

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
BEYOND EUROPE

Τι ψυχή έχει ένα όνομα;

Κώστας Σαββόπουλος

Από τότε που ξεκίνησαν τα συλλαλητήρια για την ονομασία της Μακεδονίας φαίνεται πως στην πόλη της Θεσσαλονίκης ξύπνησαν από έναν βαθύ λήθαργο ακροδεξιοί, φασίστες και νεοναζί, όπου πλέον τους τελευταίους 4+ μήνες έχουν συσπειρωθεί όλοι μαζί και διεκδικούν ή μάλλον επιβάλλουν στον δημόσιο χώρο και λόγο το εθνικιστικό τους δηλητήριο. Μόλις προχτές στις 24 Ιουλίου,

πραγματοποιήθηκε μια ακόμη φασιστική επίθεση στον κατάλογο των «παρεμβάσεων» και εμφανίσεων του νέου ακροδεξιού υποκειμένου της Θεσσαλονίκης.

Ξεκινώντας από τον εμπρησμό της κατάληψης Λιμπερτάτια, την επίθεση στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Σχολείο και την επίθεση στην αντι-εθνικιστική συγκέντρωση της Καμάρας τον Φλεβάρη, την επίθεση στην αυτοοργανωμένη αθλητική ομάδα Προοδευτική Τούμπας τις επόμενες μέρες, την επίθεση στον Μπουτάρη, την επίθεση σε άτομα που συμμετείχαν στο Pride, τις επιθέσεις σε μετανάστες στη Ροτόντα αλλά και άλλη μια επίθεση στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Σχολείο μάλλον φαίνεται πως οι ακροδεξιοί προσπαθούν με νύχια και με δόντια να ανεβάσουν τον πήχυ απολαμβάνοντας την ίδια στιγμή μια ιδιαίτερη ανοχή από την αστυνομία.

Πρωταγωνιστές στις επιθέσεις αυτές αλλά και στα συλλαλητήρια είναι στην πλειοψηφία τους νεαροί, που διατηρούν επαφές με διάφορες ολιγομελείς φασιστικές ομάδες της πόλης (Κύκλος Ιδεάπολις, Ιερός Λόχος, Χρυσή Αυγή), με εν ενεργεία αστυνομικούς (μερικούς μήνες πριν μια αντιφασιστική ομάδα με το όνομα Ανωτέρας Βίας έβγαλε στη φόρα τα στοιχεία μελών του Κύκλου Ιδεάπολις, μέλη του οποίου διατηρούν σχέσεις με εν ενεργεία αστυνομικούς) αλλά και με μειοψηφία οπαδών συγκεκριμένων συνδέσμων του ΠΑΟΚ. Υπό άλλες συνθήκες αυτός ο συλλογισμός θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συνωμοσιολογικός αλλά στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης, μιας πόλης με ιδιαίτερες πολιτικές συνθήκες, είναι πραγματικότητα.

Για να γίνει περισσότερο κατανοητό το φαινόμενο της συγκρότησης της Δεξιάς στη Θεσσαλονίκη πρέπει να δούμε λίγο περισσότερο από τι αποτελείται.

Για πολλά χρόνια και ιδιαίτερα μέσα στη δεκαετία του '90 αναδύθηκε μια άκρως τοπικιστική κουλτούρα με δυνατά εθνικιστικά χαρακτηριστικά που εκφραζόταν κυρίως μέσα από την Εκκλησία, τον τρόπο διασκέδασης και τις δημοτικές αρχές.

Ο Άνθιμος, ο Παπαγεωργόπουλος, ο Ψωμιάδης αλλά και διάφοροι

επιχειρηματίες/ιδιοκτήτες νυχτερινών κέντρων για μεγάλο χρονικό διάστημα δημιουργούσαν και συντηρούσαν ένα δεξιό και συντηρητικό πολιτικό κλίμα το οποίο, αν και ακροδεξιό σε επίπεδο συγκρότησης, εκφραζόταν πολιτικά μέσα από τη Νέα Δημοκρατία και το ΛΑΟΣ. Γι'αυτό άλλωστε η Χρυσή Αυγή δεν κατάφερε ποτέ να βγάλει ψηλά ποσοστά στη Θεσσαλονίκη αλλά ούτε και να δημιουργήσει έναν ισχυρό πυρήνα (σε αυτό βοήθησε και μια ισχυρή αντιφασιστική κινηματική παρακαταθήκη από το '90 και τις αρχές του 2000).

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του παραπάνω τριπτύχου είναι το τρίγωνο Παπαγεωργόπουλος -Σαξώνης – Γρέγος (με την ευγενική συμμετοχή του Άνθιμου, ενός από τους πιο θερμούς υποστηρικτές της μεγάλης Δεξιάς παράταξης στη Θεσσαλονίκη).

Είναι γνωστή η υπόθεση κατάχρησης που έστειλε στη φυλακή τους Παπαγεωργόπουλο – Λεμούσια (ο δεύτερος ήταν ο γενικός γραμματέας του δήμου στη θητεία Παπαγεωργόπουλου). Αυτό που δεν είναι ίσως τόσο γνωστό στα mainstream media, καθώς έχουν περάσει και κάποια χρόνια, είναι οι καλές σχέσεις του χρυσαυγίτη βουλευτή Γρέγου με τον Σαξώνη και τον δήμο.

Πάμε λοιπόν.

Ο Σαξώνης εργαζόταν ως ταμίας στον δήμο και μέσα σε λίγα χρόνια λόγω των ίσων ευκαιριών που παρέχει το καπιταλιστικό σύστημα κατάφερε με το κομπόδεμά του και την αποταμίευση να ανοίξει 3 μεγάλα νυχτερινά κέντρα. Προσλαμβάνει τον τότε κλητήρα στον δήμο και μέλος του ΛΑΟΣ ακόμα Αντώνη Γρέγο για «πόρτα» στα μαγαζιά του. Ο Γρέγος βγάζει λεφτά (παρεπιμπτόντως υπήρξε μέλος των Βυζαντινών Μαχητών, ενός μικρού ακροδεξιού συνδέσμου του ΠΑΟΚ) και χρησιμοποιεί τις επαφές που έχει με αθλητικά σωματεία και γυμναστήρια, καθώς είναι μέλος σε διάφορες επιτροπές και σωματεία πολεμικών τεχνών και extreme sport, για να στρατολογήσει χέρια για τον Σαξώνη και τον Παπαγεωργόπουλο.

Τα υπόλοιπα είναι λίγο πολύ γνωστά. Ο Παπαγεωργόπουλος, ο

Σαξώνης και ο Λεμούσιος καταλήγουν φυλακή για πλαστογραφίες και κατάχρηση δημοσίου χρήματος ενώ ο Γρέγος μένει για κάποιον μυστήριο λόγο έξω, καθώς όταν τον καλέσαν να καταθέσει στο δικαστήριο έπαθε αμνησία και δήλωνε άγνοια σε κάθε ερώτηση.

Ο Παπαγεωργόπουλος, ο Γρέγος, ο Σαξώνης και οι λοιποί αποτελούν τα λαϊκά σαλονικιώτικα 'success story' που επαναλαμβάνονται συνεχώς ως φάρσα. Μια από τις πολιτικές σημαίες του Γρέγου πριν ακόμα γίνει νεοναζί ήταν το μακεδονικό, καθώς αν και Χιώτης στην καταγωγή αισθανόταν γνήσιος απόγονος του Παύλου Μελά και είναι και μέλος μακεδονικού (του ελληνικού, όχι του άλλου) συλλόγου απογόνων των Μακεδονομάχων.

Αυτό που γίνεται τώρα δεν διαφέρει και απείρως από αυτό που γινόταν τότε.

Μια καλή ευκαιρία για να στηθούν πολιτικά βιογραφικά, να δημιουργηθούν νέες ακροδεξιές γκρούπες και κόμματα και να εγκαινιαστούν νέοι πάτρονες/φατριάρχες στη Θεσσαλονίκη. Ιδιαίτερα αν λάβει κανείς σοβαρά υπόψιν τα τελευταία δημοσιεύματα του Τύπου για εμπλοκή Σαββίδη στο Μακεδονικό με χρηματισμό ακροδεξιών ομάδων αλλά και τις ιδιαίτερα τολμηρές επιχειρηματικές κινήσεις του Ιβάν (αγορά μέρους του Ο.Λ.Θ., Κόκκινο Σπίτι, Μακεδονία Παλλάς και φυσικά την ΠΑΕ ΠΑΟΚ).

Αυτό που είναι λυπηρό και ταυτόχρονα επικίνδυνο στην προκειμένη περίπτωση είναι η επιλεκτική τύφλωση που παθαίνουν επίσημοι φορείς αλλά και πολιτικές συλλογικότητες της πόλης όσον αφορά το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε. Είπαμε πως οι ακροδεξιοί κοιμόντουσαν την προηγούμενη περίοδο, ή τουλάχιστον δεν έβρισκαν εύφορο έδαφος για να βγουν έξω.

Οκ ως εδώ. Και τώρα τι;

Ανανέωσαν το ραντεβού τους για τη ΔΕΘ την ίδια μέρα που πραγματοποιείται η παραδοσιακά μεγάλη πορεία ενάντια στην επίσκεψη της κυβέρνησης. Τι ακριβώς θα γίνει εκείνη τη μέρα; Τα κομμάτια της Αριστεράς που τόσο καιρό έκαναν πλάτες στα

ακροδεξιά συλλαλητήρια με ποιούς θα συνταχθούν; Θα επιλέξουν πλευρά ή θα συνεχίσουν να πετάνε το μπαλάκι στην εξέδρα; Με τις υπόλοιπες αντιφασιστικές ομάδες θα καταφέρει να υπάρξει μια ουσιαστική συννενόηση ώστε να βγει προς τα έξω ένας συνεκτικός αντι-εθνικιστικός λόγος και να μην μονοπωληθεί ο δημόσιος λόγος και χώρος από αυτούς που αγαπάνε ‘εριστικά’ την πατρίδα τους παρέα με την ορχήστρα του Μίκυ Θεοδωράκη;

Έπειτα υπάρχει το ζήτημα με τον κόσμο του ΠΑΟΚ. Σε όσους έχουν βρεθεί αντιμέτωποι σε μια οποιαδήποτε από τις επιθέσεις που αναφέρθηκαν πιο πάνω, δεν υπάρχει ιδιαίτερη αμφιβολία πως συμμετείχε μια μικρή μερίδα οπαδών του ΠΑΟΚ, είτε φορώντας διακριτικά είτε με τη ρητή τους επιβεβαίωση. Αυτό δεν είναι κάτι νέο αφού οι κερκίδες ως αντανάκλαση της κοινωνίας περιέχουν τα ίδια στοιχεία που περιέχει και αυτή. Ούτε είναι κάτι περίεργο καθώς ο ΠΑΟΚ είναι με διαφορά η μεγαλύτερη σε πληθυσμό κερκίδα της Θεσσαλονίκης και της Βόρειας Ελλάδας γενικώς.

Αυτό που είναι ανησυχητικό είναι η έλλειψη συγκροτημένου αντιπαραδείγματος μέσα στις κερκίδες του ΠΑΟΚ, κάτι που όχι μόνο υπήρχε παλιότερα αλλά χαρακτήριζε και συνολικά τον κόσμο του ΠΑΟΚ.

Θυμίζω τον φιλικό αγώνα του 1999 μεταξύ ΠΑΟΚ και Γαλατασαράι για τους σεισμοπαθείς της Τουρκίας που συγκέντρωσε σχεδόν 25 εκατομμύρια δραχμές από δωρεές και εισιτήρια. Κάτι αντίστοιχο σήμερα, δηλαδή η διεξαγωγή ενός φιλικού αγώνα στο πλαίσιο της αλληλεγγύγης με μια ομάδα γειτονικής χώρας, ακόμα και της ίδιας της χώρας θα φαινόταν πολύ μακρινό.

Η Θεσσαλονίκη, η “συμπρωτεύουσα” όπως λέμε (όρος που δεν χρησιμοποιείται πουθενά αλλού στον πλανήτη) αποδεικνύει συνεχώς πως αποτελεί μια προ-νεωτερική πολιτική κατάσταση με διάφορες φατρίες να ορίζουν και να αναπαράγουν το πολιτικό πράττειν κατά το δοκούν. Ζητήματα όπως το Μακεδονικό πέρα από υποκινούμενες εκφράσεις δήθεν λαϊκής αγανάκτησης είναι και μια

καλή ευκαιρία για να αναδύονται νέα πολιτικά και επιχειρηματικά πρόσωπα.

Δυστυχώς είναι πολλά αυτά που πρέπει να γίνουν μέχρι τη Δ.Ε.Θ. και δεν φτάνει ο χρόνος, αντικειμενικά. Το σίγουρο είναι πως πρέπει να δωθεί ένα κινηματικό και πολιτικό αντι-εθνικιστικό ραντεβού στη Δ.Ε.Θ που θα περιλαμβάνει όλες τις φωνές που είναι πρόθυμες να εναντιωθούν στη βαρβαρότητα του φασισμού.

Οπαδοί του ΠΑΟΚ που δυσανασχετούν με την κρατούσα μειοψηφία, αντιφασίστες και αντιφασίστριες, νεολαία, το lgbtq κίνημα και γενικώς όλος ο κόσμος που δεν επιθυμεί να παγιωθεί αυτή η νεο-εθνικιστική αφήγηση για την πόλη της Θεσσαλονίκης. Ο αγώνας ενάντια στον εθνικισμό ή θα είναι κοινωνικός και μαχητικός ή δεν θα είναι τίποτα.

***Φωτογραφία κειμένου:** 30/10/97. Ο διοικητής των ΜΑΤ Θεσσαλονίκης Σπύρος Κουτρομάνης, ένας εκ των πρωταγωνιστών του “βίντεο της ντροπής” με το χουντικό γλέντι στη θέρμη Χαλκιδικής το 1993, παρακολουθεί απαθής τα επεισόδια που προκάλεσαν ακροδεξιοί στη Θεσσαλονίκη κατά τη διάρκεια της ελληνοτουρκικής συνάντησης στην πόλη.*

**Ομιλία Redneck Revolt στο B-Fest:
Αντιφασισμός &
Οπλοκατοχή στις Η.Π.Α.**

(Βίντεο)

Η εκδήλωση με μέλος των **Redneck Revolt** έλαβε χώρα στο B-FEST 7, την Παρασκευή 25/05/18 με τίτλο «**Αντιφασισμός & Οπλοκατοχή στις Η.Π.Α.**». Παρακάτω το βίντεο της ομιλίας και της συζήτησης που ακολούθησε:

Εισηγήσεις: Μέλος των Redneck Revolt, Κώστας Σαββόπουλος (περ. Βαβυλωνία)

Μετάφραση: Αλέξανδρος Σχισμένος

[youtube id="ZNWHIksmeo"]

Video by **omniatv**, Αντώνης Δημόπουλος

Οι **Redneck Revolt** δημιουργήθηκαν το 2016 με έντονη δράση στον Αμερικάνικο Νότο. Το κίνημά τους αποτελείται από ένα δίκτυο αντιρατσιστικών, αντιφασιστικών ομάδων για την αυτοάμυνα των τοπικών κοινοτήτων στις Η.Π.Α. και τα μέλη τους προέρχονται από ένα ευρύ φάσμα πολιτικών και κοινωνικών καταβολών. Μάχονται για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια σε όλα τα καταπιεστικά συστήματα των καιρών, δίνοντας έμφαση σε θέματα αντιρατσισμού και καταπίεσης των φτωχών και εργαζομένων.

Στις πολιτείες της Αμερικής όπου επιτρέπεται η οπλοφορία οι Redneck Revolt διεξάγουν ένοπλες διαδηλώσεις και περιφρουρήσεις των δράσεων τους. Προτείνουν μία διαφορετική οπτική της οπλοκατοχής και οπλοφορίας των πολιτών. Οι ίδιοι διατηρούν πολλές λέσχες σκοποβολής όπου εκπαιδεύουν τα μέλη τους στην ένοπλη αυτοάμυνα και στην αλληλοβοήθεια.

Οι πολιτικές ιδεολογίες τους είναι λιγότερο σημαντικές μπροστά στις κοινές οργανωτικές τους αρχές και τη συλλογική εργασία. Δημιουργούν τον απαραίτητο χώρο σε ανθρώπους που έχουν πολιτικοποιηθεί προσφάτως και που συνειδητοποιούν την ανάγκη για προστασία των κοινοτήτων τους από την αστυνομία και τους ακροδεξιούς.

Συνέντευξη Redneck Revolt στη Βαβυλωνία: Οπλοκατοχή & Κοινωνικός Αντιφασισμός στις Η.Π.Α.

Interview with Redneck Revolt: Arms Possession & Social Anti-fascism in U.S.A.

www.redneckrevolt.org

Συνέντευξη Redneck Revolt: Οπλοκατοχή & Κοινωνικός Αντιφασισμός στις Η.Π.Α.

Συνέντευξη για τη Βαβυλωνία: Yavor Tarinski, Κώστας Σαββόπουλος

Μετάφραση: Κώστας Σαββόπουλος

Η συνέντευξη στα αγγλικά **ΕΔΩ**

Οι Redneck Revolt βρίσκονται μεταξύ των ομιλητών του φετινού B-FEST. Δημιουργήθηκαν το 2016 με έντονη δράση στον Αμερικάνικο Νότο. Το κίνημά τους αποτελείται από ένα δίκτυο αντιρατσιστικών, αντιφασιστικών ομάδων για την αυτοάμυνα των τοπικών κοινοτήτων στις Η.Π.Α. και τα μέλη τους προέρχονται από ένα ευρύ φάσμα πολιτικών και κοινωνικών καταβολών. Μάχονται για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια σε όλα τα καταπιεστικά συστήματα των καιρών, δίνοντας έμφαση σε θέματα αντιρατσισμού και καταπίεσης των φτωχών και εργαζομένων.

Στις πολιτείες της Αμερικής όπου επιτρέπεται η οπλοφορία οι Redneck Revolt διεξάγουν ένοπλες διαδηλώσεις και περιφρουρήσεις των δράσεων τους. Προτείνουν μία διαφορετική οπτική της οπλοκατοχής και οπλοφορίας των πολιτών. Οι ίδιοι διατηρούν πολλές λέσχες σκοποβολής όπου εκπαιδεύουν τα μέλη

τους στην ένοπλη αυτοάμυνα και στην αλληλοβοήθεια.

Οι πολιτικές ιδεολογίες τους είναι λιγότερο σημαντικές μπροστά στις κοινές οργανωτικές τους αρχές και τη συλλογική εργασία. Δημιουργούν τον απαραίτητο χώρο σε ανθρώπους που έχουν πολιτικοποιηθεί προσφάτως και που συνειδητοποιούν την ανάγκη για προστασία των κοινοτήτων τους από την αστυνομία και τους ακροδεξιούς.

Βαβυλωνία: Ποιοι είναι οι Redneck Revolt και από πού αντλούν τις επιρροές τους;

Redneck Revolt: Οι Redneck Revolt ιδρύθηκαν το 2016 ως ένας αντιρατσιστικός, αντιφασιστικός κοινοτικός σχηματισμός άμυνας. Η ιστορία του όρου redneck είναι μακρά και περίπλοκη. Μία από τις πρώτες καταγεγραμμένες χρήσεις του όρου προέρχεται από τη δεκαετία του 1890 και αναφέρεται στους rednecks ως τους «φτωχότερους κατοίκους των αγροτικών περιοχών... κατά συνέπεια, οι άνδρες που δουλεύουν στον αγρό έχουν γενικά κόκκινο δέρμα, καμμένο από τον ήλιο και αυτό ισχύει κυρίως για το πίσω μέρος των λαιμών τους».

Το 1921, ο όρος έγινε συνώνυμος της ένοπλης εξέγερσης κατά του κράτους, καθώς τα μέλη των Ενωμένων Ανθρακωρύχων της Αμερικής έδесαν κόκκινα μαντίλια γύρω από τους λαιμούς τους, κατά τη διάρκεια της Μάχης του Blair Mountain, μιας πολυφυλετικής εργατικής εξέγερσης που διήρκεσε 2 εβδομάδες στα ορυχεία άνθρακα της Δυτικής Βιρτζίνια.

Είμαστε επηρεασμένοι από το ήθος της άμεσης δράσης που ενσαρκώνει ο John Brown, καθώς αυτός και δεκαοχτώ σύντροφοι, συμπεριλαμβανομένων και πρώην σκλάβων, εισέβαλαν στο ομοσπονδιακό οπλοστάσιο στο Harpers Ferry της Δυτικής Βιρτζίνιας, στις 15 Οκτωβρίου του 1859, σε μία προσπάθεια να καταλάβουν τα όπλα όπου θα χρησιμοποιούνταν σε μια μαζική εξέγερση σκλάβων. Η έφοδος του Brown απέτυχε. Αλλά το θάρρος και η απόλυτη αφοσίωσή τους στην ελευθερία όλων των ανθρώπων χρησιμεύει ως παράδειγμα και μαρτυρία: άρνηση υποταγής στην

καταπίεση και στον φόβο και οργάνωση και δράση για την απελευθέρωση όλων, με τον έντονα εξεγερσιακό ζήλο, κατά του βάρβαρου θεσμού της δουλείας.

Εντοπίζουμε τη ριζοσπαστική, προσανατολισμένη στη δράση, φυλετική αλληλεγγύη της ομάδας του Brown, στις ταξικά συνειδητοποιημένες οργανωτικές προσπάθειες του **Rainbow Coalition**, στα τέλη του 1960. Η ομάδα αυτή σχηματίστηκε στο Σικάγο από μέλη του Κόμματος των Μαύρων Πάνθηρων, από τους Young Patriots («χωριατόπαιδα», νεαροί λευκοί της εργατικής τάξης) και από τους Young Lords, μια μαχητική συμμορία Chicanos (νεαροί μεξικανοί) που μετατράπηκε σε πολιτικό κίνημα. Αν και στοχοποιήθηκε από το FBI με μαζική καταστολή και βία, ο συνασπισμός αυτός όρισε νέα εδάφη για την οργάνωση της αντιρατσιστικής και κοινοτικής άμυνας.

B.: Στηριζόμενοι στη 2^η τροπολογία του Αμερικάνικου Συντάγματος, υποστηρίζετε ότι η χρήση των όπλων είναι κάτι καλό ή, στη χειρότερη περίπτωση, κάτι ουδέτερο (εξαρτάται από το ποιος τα χρησιμοποιεί). Αυτό είναι κάτι στο οποίο παραδοσιακά η Αριστερά, θεσμική ή ριζοσπαστική (δεν μιλάμε για τους δημοκράτες ή για τους φιλελεύθερους, φυσικά) αντιτίθεται. Μάλιστα, οι δυνάμεις που στηρίζουν τη 2η τροπολογία μαζί με την NRA (National Rifle Association) στις ΗΠΑ τοποθετούνται πολιτικά στο δεξιό και συντηρητικό, κυρίως, φάσμα. Πώς προσεγγίζετε την έννοια της οπλοκατοχής και οπλοχρησίας και ποιες είναι οι διαφορές ανάμεσα σε εσάς και τους συντηρητικούς σε αυτό το θέμα;

R.R.: Υποστηρίζουμε το δικαίωμα όλων των ανθρώπων να ζουν ελεύθεροι και να υπερασπίζονται τον εαυτό τους, με κάθε απαραίτητο μέσο. Μέσα στο πλαίσιο των Ηνωμένων Πολιτειών, επιμένουμε στην άσκηση του δικαιώματός μας να κατέχουμε όπλα και να οργανώνουμε τη συλλογική μας άμυνα, υπό τις εγγυήσεις της 2^{ης} τροπολογίας στη Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Τονίζουμε, ωστόσο, ότι θέτουμε το δικαίωμα των ανθρώπων να υπερασπίζονται τη δική τους ελευθερία και αυτονομία πάνω από

τις διατάξεις οποιουδήποτε νόμου. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η Δεξιά τοποθετεί τον νόμο πάνω από τους ανθρώπους. Εμείς αρνούμαστε αυτή την αντιστροφή μιας αφηρημένης εξουσίας ενάντια στην ελευθερία της ζωής.

Αμφισβητούμε, επίσης, την ιδέα αυτή που λέει ότι οι «αριστεροί ριζοσπάστες» αντιτίθενται στη χρήση όπλων. Ίσως θα ήταν χρήσιμο να τοποθετηθεί αυτή η ιδέα μέσα σε ιστορίες λευκής υπεροχής (white supremacy), συγκεκριμένα μετά την εποχή των πολιτικών δικαιωμάτων της δεκαετίας του '70 και της ανόδου της ένοπλης μαύρης αντίστασης, που εκφράστηκε από σχήματα όπως οι Μαύροι Πάνθηρες. Ήταν αυτή ακριβώς η περίοδος, όπου μια λευκή, φιλελεύθερη και αντιδραστική θέση, που βασίζεται σε μια απολυταρχική επιμονή για τη μη βία, άρχισε να φτάνει στο σημείο όπου ο άκαμπτος ειρηνισμός έγινε η καθοδηγητική αρχή για την αριστερή κατήχηση στις Η.Π.Α..

Αυτή η φετιχοποίηση της μη βίας οδήγησε στη διαγραφή ιστοριών ένοπλης αυτοδιάθεσης και αντίστασης, συμπεριλαμβανομένης της εποχής των πολιτικών δικαιωμάτων του Δρ. Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Η αποσιώπηση αυτή που αντιμετωπίζουμε, αποτελεί μέρος ενός μοντέλου «whitewashing» από τους φιλελεύθερους, λευκούς αστούς, οι οποίοι προτιμούν να διατηρήσουν τα κρατικά μονοπώλια της εξουσίας και να αφοπλίζουν την εργατική τάξη και τις μειονότητες, ορίζοντας τον ειρηνισμό ως το μοναδικό «νόμιμο» μέσο διαφωνίας και, συνεπώς, εξαναγκάζοντας σε συναίνεση οποιαδήποτε ανθρώπινη συμπεριφορά ή πιθανή τακτική έναντι των κυβερνητικών και ακροδεξιών επιθέσεων.

Το βιβλίο *Negroes with Guns*, του Robert F. Williams, σκιαγραφεί τις στρατηγικές της ένοπλης κοινοτικής άμυνας που εφάρμοσαν οι Αφροαμερικανοί στη Βόρεια Καρολίνα, μεταξύ του '50 και '60, εν μέσω μαζικών επιθέσεων, εμπρησμών και δολοφονιών από τους ακροδεξιούς. Ένας πιο πρόσφατος ιστορικός απολογισμός της εποχής εκείνης, που γίνεται στο βιβλίο *This non violent stuff'll get you killed* του Charles E. Cobb Jr., απεικονίζει τους τρόπους με τους οποίους τα πυροβόλα όπλα, και όσοι τα κουβαλούσαν, ενσωματώθηκαν προσεκτικά και συμμετείχαν

στους μαζικούς αγώνες για αυτοδιάθεση και κοινοτική ασφάλεια σε όλον τον Αμερικάνικο Νότο. Με αυτόν τον τρόπο, καταρρίπτεται ο διαδεδομένος φιλελεύθερος μύθος που λέει πως οι αγώνες των πολιτικών δικαιωμάτων αποτέλεσαν μια απολύτως ειρηνική διαδικασία. Αντιθέτως, η παραπάνω ανάλυση εξηγεί πως η ποικιλία τακτικών είναι ένα ζήτημα ζωτικής σημασίας, για την οικοδόμηση βιώσιμων και νικηφόρων αγώνων για δικαιοσύνη και ελευθερία.

Οι Redneck Revolt απορρίπτουν τον αποξενωτικό ατομικισμό, που κατέχει κεντρικό ρόλο στις σύγχρονες, δεξιές ερμηνείες της 2^{ης} τροπολογίας. Η δεξιά αποδοχή των όπλων αποτελεί μία εμμονική επιλογή απελπισίας και επί της ουσίας ένα φετίχ του υπερ-ατομικισμού. Εμείς πιστεύουμε ότι τα όπλα είναι ένα εργαλείο, που θα πρέπει να διδάσκεται και να χρησιμοποιείται **μέσα σε ηθικές παραμέτρους, οι οποίες ορίζονται προσεκτικά από τις κοινότητες ώστε να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες τους.**

Ο μεγάλος κίνδυνος των όπλων είναι ο εθισμός στη συγκεκριμένη δύναμη που αυτά αντιπροσωπεύουν. Τα όπλα είναι ένα εργαλείο καταστροφής. Η χρήση ή η διάδοσή τους θα πρέπει να είναι συγκεκριμένη και περιορισμένη, ως μέρος ευρύτερων στρατηγικών που αποσκοπούν στην παροχή ασφαλών χώρων, όπου οι άνθρωποι μπορούν να συνεργαστούν και να οικοδομήσουν τις κοινωνίες που επιθυμούν, χωρίς φόβο. Ως Redneck Revolt, φέρουμε όπλα μόνο σε προσεκτικά καθορισμένες καταστάσεις και κατόπιν αιτήματος άλλων μελών των κοινοτήτων από τις οποίες προερχόμαστε. **Δεν είμαστε μια αυτόκλητη πολιτοφυλακή του «λαού».** Αντιθέτως, **λογοδοτούμε στους ανθρώπους, μεταξύ των οποίων ζούμε.** Οι τακτικές μας και η ηθική μας διαμορφώνονται από τις κοινότητες απέναντι στις οποίες είμαστε υπεύθυνοι.

Β.: Με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα στη Φλόριντα, η συζήτηση, για το κατά πόσον τα όπλα πρέπει να απαγορευτούν ή όχι, έχει αναζωπυρωθεί. Ποια είναι η γνώμη σας για όλα αυτά και ποιοι πιστεύετε πως είναι οι κύριοι λόγοι πίσω από τη μακρά ιστορία των μαζικών πυροβολισμών στις Η.Π.Α. (πέρα από τους χαλαρούς

νόμους για την αγορά και τη χρήση όπλων);

R.R.: Οι Redneck Revolt δεν πιστεύουν ότι ο λαός πρέπει να αφοπλιστεί. Οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν τα μέσα για τη δική τους καλύτερη κοινοτική άμυνα, ειδικά όσο η αστυνομία στις Ηνωμένες Πολιτείες εξακολουθεί να σκοτώνει ατιμώρητα και με ολοένα αυξανόμενους ρυθμούς -από το 2015 ως τώρα, έχουν σκοτωθεί πάνω από 3.300 άνθρωποι από την αστυνομία. Οι δολοφονίες από αστυνομικούς ξεπερνούν κατά πολύ τις ζωές που χάνονται σε μαζικούς πυροβολισμούς. Παρότι αυτά τα είδη μαζικών πυροβολισμών αποτελούν ένα θέαμα φρίκης και προκαλούν κοινωνικό πανικό, η εστίαση των μέσων ενημέρωσης σε αυτούς αποσπά την προσοχή από τις μεγαλύτερες θεμελιώδεις κρίσεις που προκαλεί ο καπιταλισμός, ο επιβαλλόμενος милитарισμός, η πατριαρχία, η λευκή υπεροχή και μια κοινωνία που στοχεύει στον έλεγχο και στην πειθαρχία της νεολαίας μέσα σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα ανισοτήτων.

Οι μαζικοί πυροβολισμοί αποτελούν σύμπτωμα αυτών των ευρύτερων ζητημάτων που αποσιωπούνται και παραμένουν αναμφισβήτητα μέσα στον παραδοσιακό, πολιτικό λόγο. Οι άνθρωποι που είναι πιστοί στο Κράτος αγνοούν επιμελώς ή αποφεύγουν να αντιμετωπίσουν αυτά τα βαθιά, κοινωνικά προβλήματα. Οι άνθρωποι αυτοί γοητεύονται από την ψευδή υπόσχεση των συμβολικών λύσεων μέσω κυβερνητικών νόμων, όπως η απαγόρευση ενός συγκεκριμένου είδους όπλου.

Τα στατιστικά στοιχεία, σχετικά με τα μικρά αποτελέσματα που έχει ο έλεγχος των όπλων, είναι ευρέως διαθέσιμα για κάθε περίεργο και επικριτικό αναγνώστη και ενθαρρύνουμε τους ανθρώπους να σκέπτονται με πιο περίπλοκο τρόπο -ενάντια στις απλουστευτικές αφηγήσεις των μέσων μαζικής ενημέρωσης- για το πώς αντιλαμβάνονται τις ανισορροπίες της εξουσίας μεταξύ του Κράτους και του λαού του και την καταστροφική και ευμετάβλητη πίεση, στην οποία υποβάλλεται ο κόσμος μέσα σε μια τόσο δηλητηριώδη καπιταλιστική κοινωνία, καθώς αναμετριέται καθημερινά με τα χρέη, την κακή υγεία, τη διατροφική ανασφάλεια, τη μοναξιά και τον ατελείωτο πόλεμο. Δεν μας

ενδιαφέρει να συζητήσουμε νέους νόμους για τα όπλα, γνωρίζοντας ότι σε μια καπιταλιστική και λευκή εξτρεμιστική κοινωνία, οποιοσδήποτε νόμος είναι πιθανόν να εφαρμοστεί κυρίως εναντίον των μειονοτήτων και των φτωχών.

B.: Φαίνεται ότι ακολουθείτε μια διαφορετική προσέγγιση από πολλές ριζοσπαστικές αριστερές, αναρχικές και αντιφασιστικές οργανώσεις, σχετικά με τον τρόπο που αλληλεπιδράτε με την κοινωνία. Ενώ συχνά τέτοιες ομάδες συγκροτούνται γύρω από μια ιδεολογική καθαρότητα, θέτοντας έτσι τους εαυτούς τους και τις πράξεις τους ενάντια στην κοινωνία, εσείς τείνετε να παρεμβαίνετε με επιτυχία στο τοπικό σας σημασιακό πλαίσιο, αγκαλιάζοντας και ανανεώνοντας τις κοινωνικές παραδόσεις με μια χειραφετητική προοπτική. Στην περιγραφή του 'τι είναι το Redneck Revolt;' γράφετε ότι «Σε αυτό το εγχείρημα, η πολιτική ιδεολογία είναι λιγότερο σημαντική για εμάς από όσο η ικανότητά μας να συμφωνούμε στις οργανωτικές μας αρχές και να συνεργαζόμαστε». Τι σας έκανε να επιλέξετε αυτή την προσέγγιση που κάποιοι μπορούν να ορίσουν ως Κοινωνικό Αντιφασισμό;

R.R.: Οι Redneck Revolt δεν ενδιαφέρονται για μια σεχταριστική

αντιπαράθεση. Γράφοντας το 1860, ο Αφροαμερικανός Frederick Douglass, υπέρμαχος της κατάργησης της δουλείας, κατανόησε πως η ιδεολογική και θεωρητική συζήτηση που απολαμβάνουν τόσοι πολλοί στην Αριστερά «ικανοποιεί τις πνευματικές τους προτιμήσεις, ευχαριστεί τη φαντασία τους, διεγείρει τις ευαισθησίες τους με μία στιγμιαία αίσθηση αλλά δεν τους μετακινεί από την άνετη θέση της αδράνειας». Λαμβάνουμε υπ'όψιν τα πάντα αλλά επιλέγουμε τελικά τη δράση. Έχουμε την υποχρέωση να κινηθούμε, να δημιουργήσουμε, να σχεδιάσουμε, να εμπλακούμε με την περιοχή μας: τις γειτονιές μας, τις κοινότητές μας, τα χωριά μας και τις πόλεις μας.

Εγκαταλείπουμε την «άνετη θέση της αδράνειας». Αφήνουμε την καταραμένη αυτή θέση στους αναρχικούς της πολυθρόνας, στους άπραγους κομμουνιστές και κυρίως στη νευρική παράλυση των κρατιστών φιλελεύθερων.

Τίποτα ουσιώδες δεν παράγεται με τις αμέτρητες συζητήσεις και με τη διστακτικότητα του να προσπαθήσουμε πράγματι εποικοδομητικά, ώστε να πραγματώσουμε τις μικρές, κοινωνικές αλλαγές που θέλουμε. Είναι σημαντικό να αντιμετωπίσουμε τους φασίστες και στους δρόμους και στα δικαστήρια και στα κυβερνητικά κτίρια. Επιμένουμε όμως, επίσης, και στα δυναμικά αποτελέσματα του να οικοδομούμε κοινότητες και να τις βοηθούμε να αντισταθούν στον φόβο και την καταπίεση μέσω της αυτόνομης δράσης. Το κίνημα των Redneck Revolt αποτελείται από ανθρώπους από όλο το πολιτικό φάσμα, που είναι ενωμένοι γύρω από τους αντιφασιστικούς και αντιρατσιστικούς μας στόχους και την εστίασή μας στο κοινό τοπικό έδαφος που μοιραζόμαστε με τους γείτονες. Η αλληλεγγύη σφυρηλατείται μέσω της κοινής δράσης.

Β.: Λόγω αυτής της κοινωνικής σας προσέγγισης, έχετε συναντήσει και συνεργαστεί με ανθρώπους από διάφορα περιβάλλοντα. Πώς αποδέχονται οι τοπικές κοινότητες τα αντιρατσιστικά σας μηνύματα για κοινωνική απελευθέρωση; Επηρεάζουν και οι ίδιες την ομάδα σας;

R.R.: Η ανταπόκριση στην «αποστολή» μας ποικίλλει αλλά οι απλές και χωρίς περιστροφές διεκδικήσεις, σε συνδυασμό με την πεποίθηση πως πρέπει να γνωρίσουμε τους ανθρώπους εκεί όπου βρίσκονται και να ακούσουμε τις αναλύσεις που ήδη φέρουν, σημαίνει ότι μπορούμε να οικοδομήσουμε ανοιχτές σχέσεις πλούσιες σε διάλογο. Δεν χρειαζόμαστε ούτε θέλουμε να αλλάξουμε κανέναν -δεν έχουμε καμία κομματική πλατφόρμα, στην οποία θα πρέπει να συμμορφώνονται οι άνθρωποι. Αντί αυτού, είμαστε σε θέση να ενισχύουμε και να βελτιώνουμε τις κριτικές που έχει ήδη ο κόσμος της εργασίας, για τη γη πάνω στην οποία κατοικεί. Οι άνθρωποι είναι οι καλύτεροι ειδήμονες για την ίδια τους τη ζωή και δεν χρειάζονται ξένους για να τους πουν τι κάνουν λάθος με αυτές τις ζωές. Οι Redneck Revolt επιδιώκουν να αφουγκραστούν τους αγώνες που οι άνθρωποι ήδη διεξάγουν και να τους φέρουν σε συνομιλία με τους ευρύτερους αγώνες κατά του ρατσισμού και του καπιταλισμού.

B.: Ποια είναι η προοπτική που φέρει ο Κοινωνικός Αντιφασισμός σε ένα μέλλον το οποίο φαίνεται να κατακλίζεται από μία πολυδιάστατη ανασφάλεια, που περιλαμβάνει φυλετικά, οικονομικά, οικολογικά και άλλα ζητήματα;

R.R.: Η ερώτηση σχετικά με τις μελλοντικές δυνατότητες της στρατηγικής των Redneck Revolt αποτελεί ένα προκλητικό αλλά αναπάντητο ερώτημα. Κάθε μέλος των Redneck Revolt έχει τα δικά του/της όνειρα, τα οποία συνδέονται μαζί με το ανθεκτικό νήμα της αλληλοβοήθειας και της κοινοτικής αφοσίωσης στην κοινή μας επιβίωση και ελευθερία. Τα τοπικά σημασιακά πλαίσια και οι ατομικές εμπειρίες, οι δεξιότητες και οι δυνατότητες διαμορφώνουν τον τρόπο με τον οποίο το εγχείρημά μας εκδηλώνεται και μεταλλάσσεται. Προσπαθούμε, σίγουρα, να κρατάμε όλους αυτούς τους κοινωνικούς, πολιτικούς και περιβαλλοντικούς αγώνες ζωντανούς και να αναλύουμε τις διασταυρώσεις και τις πολύπλοκες υφές που παράγουν. Αφήνοντας πίσω την ανάγκη για ένα προγραμματικό σχέδιο και μία κεντρική στρατηγική, δημιουργείται μία δυναμική και απρόβλεπτη ροή μικρο-ενεργειών από τις κοινότητες και τις τοπικές

συσχετίσεις, η οποία αναπτύσσει πρακτικά μοντέλα και επικεντρώνεται στις άμεσες ανάγκες.

Θέλουμε να αναπτύξουμε ισχυρές κοινωνικές δυνατότητες, τη δημιουργία φιλικών σχέσεων, την ενίσχυση των συντρόφων μας, την κατανόηση να λύνουμε ο ένας τα προβλήματα του άλλου, να κρατάμε ο ένας τον άλλο υγιή και χορτάτο, να διατηρούμε την ελευθερία μας και να υπερασπιζόμαστε τη ζωή μας. Συνεργαζόμαστε με συναίνεση, προσπαθώντας να οικοδομήσουμε τον κόσμο που όλοι επιθυμούμε, καταλαβαίνοντας πως οι κίνδυνοι ενάντια στους οποίους παλεύουμε μετατοπίζονται συνεχώς και είναι βαθιά συνυφασμένοι στον ιστό των ζωών που ζούμε. Δεν τα έχουμε κατανοήσει όλα ακόμα. Η θεωρία βρίσκεται πάντα στην υπηρεσία της πρακτικής δράσης. Όπως και πολλοί σύντροφοι, που έχουν αφιερωθεί στην καταπολέμηση του φασισμού και της λευκής υπεροχής, πειραματιζόμαστε, 'παίζοντας' μέσα στο κοινωνικό πεδίο, αντιστεκόμενοι με κάθε απαραίτητο τρόπο ανά στιγμή.

Ποτέ δεν φαντάζόμαστε ότι έχουμε μια τέλεια μέθοδο ή ότι κατανοούμε πλήρως την πολυπλοκότητα των ζητημάτων με τα οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι. Με ταπεινότητα, είμαστε πάντα ανοιχτοί στην κριτική. Αυτή είναι μία παγκόσμια στιγμή για θάρρος και ριζοσπαστική αγάπη. Η αβεβαιότητα αφθονεί. Ο κίνδυνος βρίσκεται πάντα μπροστά μας. Έχουμε εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο και ποθούμε από κοινού τον κόσμο της ελευθερίας που ονειρευόμαστε. Αγωνιζόμαστε για να νικήσουμε!

*Η παρούσα συνέντευξη δημοσιεύεται στο καινούργιο τεύχος της Βαβυλωνίας #20.